

NORSK LOVTIDEND

Utgitt etter offentlig tiltak ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 28

Utgitt 8. august

1949

Innhold.

Side

Bestem. om endr. i bestem. om omsetn. og bruk av trelast	550
Skr. om kinematografvedtekt for Vanylven	551
» om fredning av elg i Finnmark	551
» om tilleggsbestem. til brannlovens § 15 for Sandar	551
» om at bygningsloven gjøres gjeldende for en del av Osen i Åmot	552
» om utvidelse av bygningsdistriktet i Bodin	552
» om jakttida for hjort på Otterøya	552
» om reglem. for båttrafikken ved Bodø Sjøflyhavn	552
» om jakttida for elg i Vest-Agder	554
» om anvendelse av brannloven i Høyland	554
» om bandtvang for hund i Vigmostad	555
Bestem. om endr. av bestem. om rasjonering av skotøy	555
» om endr. av bestem. om rasjonering og bruk av lær og skinn	555
Skr. om lukningsvedtekt for utsalgssteder i Bolsøy	557
» om vedtekter til reguleringsplan for en del av eiendommen Brøset, Strinda	558
» om utvidelse av Hommelvik bygningsdistrikt og brannkommune	558
» om regulering av Arnesenga m. v. i Bærum	559
» om tilleggsbestem. til brannlovens § 15 for Skudesneshavn	559
Lov om endr. i lov om bygningskommuner	560
» om do. i lov om brannvesenet	560
» om do. i lov om bygningsvesenet	562
» om anstalter og hjem for epileptikere	567
» om hjem som mottar åndssvake til pleie, vern og opplæring ..	568
» om endr. i lov om forsikringsselskaper	569
» om do. i ekteskapslovgivningen	572
» om lærereksamener og forberedende prøver ved Universitetet i Bergen	578
» om endr. i lov om arbeidstvister	578
» om folketannrøkt	579
» om endr. i lov om ordning av visse jordspørsmål	584
» om at avgift til Arbeiderfondet ikke utlignes for 1949—50	586
» om endr. i skattelov for landet	586
» om do. for byene	587
» om adgang for Kongen til å inngå overenskomst med fremmede stater til forebyggelse av dobbeltbeskatning m. v.	589
» om endr. i lov om beskatning til staten av aksjeselskaper og aksjonærer	589

Lov om endr. i lov om midlert. tillegg til skattelovenes bestem. om etterligning	590
» om endr. i midlert. lov om forhåndstrekk av skatt	591
» om folkehøgskular	591
Res. om ikrafttreden av lov om folkehøgskular	594
Lov om endr. i lov om trygd mot arbeidsløshet	595
» om do. i lov om arbeidervern	604
» om tillegg til lov om barn hvis foreldre ikke har inngått ekteskap med hverandre	605
» om endr. i midlert. lov om skatt på motorvogner m. v. samt visse forestillinger og framvisninger m. v.	605
Midlert. lov om funksjonstiden for Kornrådet som ble valgt 4. juli 1945	606
Lov om brigde i rettstap-reglane i landssviklovene	607
» om Statens Pensjonskasse	608
» om Statsbanenes Pensjonskasse	621
Res. om nedsettelse av konsesjonsgrensene for Rødenes	623
» om sams sauesanking i strekninger i Beiarn	623
Skr. om anvendelse av brannloven i Balestrand	624
» om tilleggsbestem. til brannlovens § 15 for Rakkestad	625

13. juli. Bestemmelse av Landbruksdepartementet.

I medhold av lov om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer av 14. mai 1917 og kgl. resolusjon av 20. februar 1948 har Landbruksdepartementet den 13. juli 1949 gitt følgende bestemmelse om endring i bestemmelser av 10. mai 1948 om omsetning og bruk av trelast:

I.

§ 3 skal heretter lyde:

Unntatt fra bestemmelsene i § 1 er:

1. Kjøp av inntil 1/10 std. pr. husstand pr. 6 måneder til eget bruk når forbruker ikke får annen kjøpetillatelse for trelast. Salg av trelast etter dette punkt kan bare skje mot erklæring avgitt av kjøper på fastsatt skjema.
2. Bruk av trelast fra egen skog eller avvirket i henhold til bruksrett, herunder også almenningsbruksrett, til vedlikehold av uthus og andre driftshus, gjerder og gårdsredskaper og annet som er nødvendig for gårdsdrift og skogsdrift, og etter godkjenning fra vedkommende herredsskogmester til oppføring og reparasjon av skogshusvær for folk og hester under skogsarbeid og fløting, videre til mindre reparasjoner og mindre vedlikeholdsarbeider av våningshus.

II.

§§ 6 og 7 oppheves.

III.

Denne bestemmelse trer i kraft straks.

Skriv frå Justisdepartementet.

14. juli.

Etter fullmakt gjeve ved kgl. resolusjon av 16. januar 1925, jfr. lov nr. 4 av 25. juli 1913 om offentleg framsyning av kinematografbilete, stadfester Justisdepartementet vedtak av Vanylven heradstyre, Møre og Romsdal fylke, i møte 30. mai 1949 om kinematografvedtekt for heradet.

Vedtekta lyder slik:

§ 1. Offentleg framsyning av kinematografbilete i heradet kan ikkje finne stad utan etter løyve frå heradstyret.

§ 2. Filmframsyningar kan berre haldast i rom og på stader som på førehand er godkjent av politiet. Dei som har løyve til å gi offentlege filmframsyningar skal rette seg etter dei pålegg som politiet til kvar tid gjev for å halda orden eller tryggja publikum.

Personar som er påverka av alkohol må ikkje gjevast tilgjenge til offentlege filmframsyningar.

§ 3. Avgifta til kommunen er 10 % av billettpengane. Avgifta betalast samtidig med avgifta til staten. Avgiftsbeløpene kontrollereast ved utfylling av framlagt oppgaveskjema for filmframsyning.

§ 4. Ved framsyningar der bileta av dei sakkunnige er godkjent berre for vaksne må ein nøgje sjå etter at barn under 16 år ikkje fær tilgjenge. Heller ikkje må barn under 16 år få tilgjenge til framsyningar som sluttar seinare enn kl. 20 utan at dei er saman med foreldra eller nokon som er i deira stad.

§ 5. Brot på føresegnene i denne vedtekta vert straffa etter § 339, nr. 2 i straffelova.

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

15. juli.

Med hjemmel i § 44 i jaktloven av 20. mai 1899, kgl. resolusjon av 25. september 1931 bestemmes at elg skal være fredet det hele år i Finnmark fylke.

Bestemmelsen gjelder inntil videre, men ikke lenger enn til utgangen av 1951.

Overtredelse av bestemmelsen er straffbar.

Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

15. juli.

I henhold til § 67 i lov om brannvesenet av 15. august 1908 stadfester departementet vedtak av Sandar herredstyre i møte 1. juli 1949 om tilleggsbestemmelse til brannlovens § 15, 1. ledd. — Tilleggsbestemmelsen er av departementet redigert sålydende:

«Skorsteinspiper, loddpiper, anbringere og trukne rør skal feies minst 3 ganger om året.»

15. juli. **Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.**
 I henhold til § 1 i lov om bygningsvesenet av 22. februar 1924 bestemmer departementet i samsvar med vedtak av Åmot herredsstyre i møte 13. november 1948 at bygningsloven skal gjøres gjeldende for en del av Osen i Åmot herred, Hedmark fylke, som ligger innenfor disse grensene:
 «Fra et fastmerke-polygonpunkt nr. 40 ved elven Osa's vestre bredd går grensen i en rett linje som tangerer polygonpunkt nr. 1 i vestlig retning og angir grensen mot nord. Mot vest og sør grenser området til Osensjøen og mot øst til elven Osa.»
 Grensene er tegnet inn på et kart som blir oppbevart i departementet.
15. juli. **Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.**
 I henhold til § 1 i lov om bygningsvesenet av 22. februar 1924 bestemmer departementet at bygningsdistriktet i Bodin herred, Nordland fylke, skal utvides, slik at bygningsdistriktets avgrensning mot øst skal følge denne grenselinje:
 «Grensen utgår fra nordøstre hjørne av Vestlandske Petroleumskompanis eiendom i Kvalvika til den vestligste skarpe vegkurve i Bratten, og videre i rett linje over Rønvikfjellets rygg og ned til den nederste skarpe kurve på Turisthyttevegen. Herfra går grensen over fjellet til det punkt hvor vegen gjennom Elveleiet skjærer Bodøelva ved foten av Maskinistbakken, og langs Bodøelva til det punkt hvor denne skjæres av den framtidige jernbanelinje og herfra langs jernbanens trassé til det punkt hvor jernbanen skjærer Jensvollrelva og videre langs Jensvollrelva og ut i sjøen.»
 Grensene er tegnet inn på et kart som beror i departementet.
18. juli. **Skrivelse fra Landbruksdepartementet.**
 Med hjemmel i § 44 i lov av 20. mai 1899 om jakt og fangst og kgl. resolusjon av 25. september 1931 fastsettes herved at i året 1949 skal jakttida for hjort på Otterøya i Nord-Trøndelag fylke være fra og med 16. september til og med 25. september.
 Overtredelse av bestemmelsen er straffbar.
18. juli. **Skrivelse fra Havnedirektøren om reglement for regulering av båttrafikken ved Bodø Sjøflyhavn.**
 I medhold av lov om havnevesenet av 24. juni 1933 nr. 8, § 8 b, godkjenner Havnedirektøren herved følgende reglement for Bodø Sjøflyhavn:
 For det område som er utlagt som start- og landingsfelt for Bodø Sjøflyhavn fastsettes følgende grenser:

Kap. I.

18. juli.

1. Fra sørvestre pynt av Breivikholmen til sørvestre pynt av Hernesskagen. Derfra en linje over Langdragens vestsida til Hjartøydraen. Videre langs Store Hjartøys østside til Store Hjartøys nordligste pynt og derfra en rett linje over til Brattens nordre pynt.

2. Fortøyningsbøyer for fly er utlagt på følgende steder:

Nr. 1. Breivika utenfor moloen.

» 2. Utenfor Lille Hjartøys nordside.

» 3. Indre havn ved Valen.

Bøylene er rødmalte, merket med hvitmalt nummer.

Kap. II. Bestemmelser vedkommende sjøflyhavnen.

I den tid av året da flyging ved Bodø Sjøflyhavn foregår og for øvrig når sjøflyhavnen anløpes av fly, skal alle fartøyer som trafikerer flyhavnområdet — nærmere betegnet det i ovennevnte punkt 1 anførte område samt hele indre havn, manøvrere med særlig forsiktighet og under iakttagelse av følgende:

1. Alle fartøyer skal søke best mulig å holde seg i god avstand fra fly, således at disses landing, avgang og manøvrering ikke hindres eller på annen måte vanskeliggjøres.
2. Fartøyer for inn- eller utgående gjennom vestre seilløp bør så vidt mulig holde seg oppunder Eholmen og Lille Hjartøy.
3. Fartøyer som passerer fly under start, landing eller til ankers i de dertil anbrakte fortøyningsbøyer, skal ikke anvende større fart enn 3 nautiske mil i timen.
4. De bøyer som er utlagt ved sjøflyhavnen til fortøyning av fly står ikke til alminnelig avbenyttelse. Disse bøyer er utelukkende reservert flyene.
5. Styrtning eller overbordkasting av flytende gjenstander som er til fare for flytrafikken er strengt forbudt.
6. Enhver har å rette seg etter de pålegg som førerne av sjøflyhavns patruljebåt gir i egenskap av havnebetjent innen sjøflyhavnområdet.
7. Patruljebåten, som er lett kjenlig ved sine påmalte gule og sorte felter på skroget, vil avpatruljere de forbudte områder når sjøflyging pågår og ellers når forholdene tilsier det, og vil herunder
 - a. Om dagen: føre et signalflegg eller en kule eller ballong med sorte og gule felter.
 - b. Om natten: påkalle oppmerksomheten ved lyskaster.
 - c. Om dagen og natten: påkalle oppmerksomheten ved bruk av en kraftig sirene eller grønne og røde optiske signaler.

18. juli. 8. Lyssignaler og deres betydning.

Følgende lyssignaler vil bli gitt av patruljebåten til båter og fartøyer på eller i nærheten av feltet:

Fast rødt lys: Stopp øyeblikkelig og vent.

Blinkende rødt lys: Forbudt område. Gå utenom start- og landingsfeltet.

Returner til utsiden av start- og landingsfeltet.

Fast grønt lys: Klart. Fortsett som De stevner.

Blinkende grønt lys: Feltet er klart. De kan nærme Dem.

Merk: *Pyrotekniske signaler er bare beregnet som signaler til luftfartøyer.*

9. Fartøyer eller båter kan påkalle patruljebåtens oppmerksomhet ved:

a. Lydsignaler eller lyssignaler.

b. Vifting med armene, flagg eller lignende.

c. Påfallende manøvrer kloss i start- og landingsfeltet.

10. Eventuelle henvendelser til patruljebåten kan rettes direkte til denne eller pr. telefonnr. 1092, Bodø.

11. Faste signaler fra stasjonen i land.

Når sjøflyging pågår, og ovennevnte start- og landingsfelt er sperret for trafikk i samsvar med disse bestemmelser, vil en kule eller ballong med gule og sorte felter være heist på signalmasten ved «Tårnet» i Breivika.

12. Den som innen dette område ikke etterkommer pålegg og direktiver fra patruljebåtføreren, eller iakttar bestemmelsene i dette reglement straffes med bøter og blir ansvarlig for eventuell skade.

13. Dette reglement gjelder fra 15. juli 1949 og inntil videre og trer istedetfor reglement av 9. september 1948.

19. juli. Skriv frå Landbruksdepartementet.

Med heimel i § 44 i jaktlova frå 20. mai 1899 og kgl. resolusjon frå 25. september 1931 vert med dette jakttida for elg i Vest-Agder fylke i 1949 sett til 1 dag — 29. september. Brot på fyreseigna vert straffa.

21. juli. Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

I henhold til § 65 i lov om brannvesenet av 15. august 1908 bestemmer departementet, i samsvar med vedtak av Høyland herredsstyre i møte 22. juni 1949, at brannloven skal gjelde i de områder av Høyland herred, Rogaland fylke, hvor bygningsloven er gjort gjeldende.

Skriv frå Landbruksdepartementet.

22. juli.

Hermed vert stadfest vedtak dagsett 15. juni 1949 av Vigmostad heradstyre, Vest-Agder fylke, der det i samsvar med § 3, 2. leden i lov frå 9. juli 1926 om ansvar for skade på bufe ved hund er fastsett at alle som er eigar eller innehavar av hund i Vigmostad herad skal halda hunden i band eller forsvarleg innestengd eller inngjerda i den tid bufe beiter.

Dette skal ikkje gjelda hundar som under lovleg jakt er fylgde på forsvarleg måte av eigar eller innehavar.

Bestemmelser om endring av og tillegg til bestemmelser av 25. januar 1946 om rasjonering av skotøy. 23. juli.

(Gitt 23. juli 1949 av Forsynings- og gjenreisningsdepartementet i medhold av lov nr. 5 av 14. mai 1917 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer og kgl. resolusjon av 20. februar 1948.)

I. I bestemmelser om rasjonering av skotøy av 25. januar 1946 oppheves: §§ 3, 11, 14, 16, 17 og 19.

De øvrige bestemmelser gjelder fortsatt bare for gummiarbeidsstøvler og — slagstøvler i størrelsene nr. 28 og større nr.

II. Produsent, importør, grossist og detaljist skal gi slik oppgave over beholdning, produksjon og omsetning av rasjonert og urasjonert skotøy som Direktoratet for Industriforsyning bestemmer. Det samme gjelder for regnskap over kjøpelegitimasjoner. Produsent og forhandler skal føre slik lagerbok over rasjonert skotøy som Direktoratet for Industriforsyning bestemmer.

III. Disse bestemmelser trer i kraft straks.

Bestemmelser om endring av bestemmelser av 27. februar 1946 om rasjonering og bruk av lær og skinn. 23. juli.

(Gitt 23. juli 1949 av Forsynings- og gjenreisningsdepartementet i medhold av lov nr. 5 av 14. mai 1917 om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer og kgl. resolusjon av 20. februar 1948.)

I. I bestemmelser av 27. februar 1946 om rasjonering og bruk av lær og skinn gjøres følgende endringer:

§ 1 skal lyde:

Det er forbudt å selge eller på annen måte avhende til forbruker lær og garvet skinn uten mot slik anvisning som bestemt i § 2 eller mot særskilt tillatelse fra Direktoratet for Industriforsyning eller den direktoratet bemyndiger.

23. juli.

Unntatt fra bestemmelsene i første ledd er:

- a) fiskeskin, *med tilhørende fiskebær og fiskekaviar*
- b) kobbeler,
- c) pusseskin,
- d) avfall som etter vanlig praksis blir igjen etter tilberedning og forarbeiding av lær og skinn. Hoder, halser, buker og ben regnes i denne forbindelse ikke som avfall,
- e) overlærmaterialer og forskinn i størrelse inntil $\frac{1}{2}$ kv.fot,
- f) render og weltrender,
- g) bunnlær.

§ 2 skal lyde:

Anvisninger på lær og skinn utstedes av Direktoratet for Industriforsyning.

Dog skal:

- 1) Anvisning på lær og skinn til teknisk bruk utstedes av fylkesforsyningnemnda i det fylke hvor søkeren har sin bopel.
- 2) Anvisning på lær og skinn til reparasjon av seletøy utstedes av forsyningnemnda i den kommune hvor søkeren har sin bopel.

§ 3 skal lyde:

Anvisning på lær og skinn skal stemples eller påføres underskrift av den anvisningen er utedt til og av de forhandlere som leverer varer mot anvisningen.

§ 4 skal lyde:

Det er forbudt å selge eller på annen måte overdra rasjonert lær eller skinn (jfr. § 1) til forhandler av slike varer eller til tilvirker og reparatør av varer framstilt av rasjonert lær eller skinn uten at det samtidig leveres selgeren anvisninger svarende til den varemengde som leveres, eller særskilt tillatelse fra Direktoratet for Industriforsyning eller den direktoratet bemyndiger.

Forhandler plikter å føre regnskap over hva han mottar og hva han leverer videre av kjøpelegitimasjoner på lær og skinn, og i hvilken utstrekning disse er effektivert.

§ 8 skal lyde:

Direktoratet for Industriforsyning kan gi de enkelte tilvirkere pålegg om å produsere og levere til bestemte avtagere bestemte mengder varer som helt eller delvis består av lær og skinn.

§§ 9, 10, 11 og 12 oppheves.

II. Disse bestemmelser trer i kraft straks.

Skrivelse fra Kommunaldepartementet.

23. juli.

I medhold av § 1 i lov nr. 5 av 25. juli 1913 om lukningstid for utsalgssteder, jfr. kgl. resolusjon av 25. april 1924, stadfester departementet med noen redaksjonelle endringer det vedtaket som herredstyret i Bolsøy, Møre og Romsdal fylke, har gjort i møter 5. april og 30. mai 1949 til ny vedtekt om lukningstid for utsalgssteder i kommunen.

Vedtekten gjelder inntil videre fra og med 20. august 1949.

Fra samme dag opphører den eldre vedtekts bestemmelser å gjelde.

Vedtekten lyder så:

§ 1.

- A. Utsalgssteder for varer skal holdes lukket fra kl. 18 til kl. 8 alle hverdager. Lørdager lukkes likevel kl. 17.

Påskeaften, pinseaften, julaften og nyttårsaften lukkes kl. 16.

- B. På søn- og helgedager holdes helt lukket.

Utsalgssteder der det bare selges melk og fløte kan likevel holdes åpne fra kl. 8 til kl. 10.

§ 2.

- A. Utsalgssteder som bare selger produkter fra hage og jordbruk i naturlig tilstand, ville bær og blomster, is, saft, honning, mineralvann, alkoholfri vøterdrikke, sjokolade, hermetisk melk, fyrstikker, såpe, pinner, blekk, brevpapir, konvolutter, blyanter, lakk, aviser og tidsskrifter skal med de nedennevnte unntak på hverdager holdes lukket fra kl. 23 til kl. 7.30 i tida fra og med 15. april til og med 14. oktober og fra kl. 21.30 til kl. 7.30 i tida fra og med 15. oktober til og med 14. april.

Påskeaften, pinseaften, julaften og nyttårsaften lukkes kl. 16.

- B. På søn- og helgedager kan holdes åpent fra kl. 16 til kl. 21.30. Når julaften og nyttårsaften faller på søndag kan bare holdes åpent fra kl. 15 til kl. 16.

1. påskedag, 1. pinsedag og 1. juledag holdes helt lukket.

§ 3. I lukningstida må kunder ikke slippes inn. Det er likevel tillatt etter lukningstid å ekspedere kunder og ordrer som er kommet inn før lukningstida.

§ 4. Bensin- og oljestasjoner omfattes ikke av vedtektenes bestemmelser.

§ 5. Overtredelse av vedtekten straffes etter loven. Jfr. straffelovens § 339, 2.

25. juli.

Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

I henhold til § 3 i lov om bygningsvesenet av 22. februar 1924 godkjenner departementet som gjeldende inntil videre vedtak av Strinda herredstyre, Sør-Trøndelag fylke, i møte 10. desember 1948 om vedtekter i tilknytning til reguleringsplan for en del av statens eiendom «Brøset» (Selbuområdet), Strinda.

Vedtektene lyder så:

1. Det området som omfattes av reguleringen og disse vedtekter er på kartet merket Strinda bygningssjefkontor, 20. november 1947, omrammet med rød farge.

2. Utparselleringen må foregå etter de delelinjer som er vist på planen. Husene legges i et slikt forhold til de regulerte gater og nabogrenser som bebyggelsesplanen viser.

3. På hver enkelt tomt må det bare føres opp et våningshus. Intet hus må innredes med flere enn 2 leiligheter. På loftet over 2. etasje tillates ikke beboelsesrom innredet. Det tillates ikke å føre opp frittstående garasjer eller uthus.

4. På området må ikke settes i gang industriell virksomhet, unntatt herfra er verksteder av ubetydelig art som ikke kan tenkes å sjenere beboerne, og som innredes med bygningsrådets samtykke.

5. På friområdene som på kartet er belagt med grønn farge, må det ikke føres opp bygninger av noen art. Bygningsrådet kan dog tillate at det føres opp transformatorer eller bygninger som er nødvendig for leikeplassens utnyttelse (barnehage).

6. Fra disse bestemmelser kan bygningsrådet tilstede unntak innenfor rammen av bygningslovens og forskriftenes bestemmelser, og hvor det kan skje uten å bryte den orden i bebyggelsen som planen søker å gjennomføre.

25. juli.

Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

I henhold til § 1 i lov om bygningsvesenet av 22. februar 1924 og § 65 i lov om brannvesenet av 15. august 1908 bestemmer departementet, i samsvar med vedtak av Malvik herredstyre i møte 12. april 1949 og vedtak av Holmelvik brannrepresentantskap 14. februar 1949, at Hommelvik bygningsdistrikt og Hommelvik brannkommune, Sør-Trøndelag fylke, utvides slik at de nye grenser blir de samme som for Hommelvik skolekrets med unntak av den del av kretsen som ligger sør for Stokbakken.

Grensene er tegnet inn på et kart som beror i departementets arkiv.

Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

26. juli.

I henhold til § 27 i lov om bygningsvesenet av 22. februar 1924 stadfester departementet vedtak av Bærum herredstyre, Akershus fylke, i møte 21. juni 1949 om regulering av Arnesenga, gnr. 64, bnr. 24 og 25 og Tunheim, gnr. 65, bnr. 5, Bærum.

Samtidig har departementet i henhold til lovens § 3 stadfestet herredstyrets vedtak samme dag om vedtekter i tilknytning til reguleringen.

Vedtektene lyder så:

1. Bebyggelsen skal være åpen villamessig med våningshus på ikke over 2 fulle etasjer.
2. På hver tomt kan oppføres ett våningshus og ett uthus.
3. Bebyggelsen plasseres som vist på reguleringsplanen.
4. Våningshusenes størrelse må ikke overstige 10 prosent av tomtens nettoareal, og må ikke være over 150 m². Gesimshøyden må ikke være over 7 m og mønehøyden ikke over 9 m.
5. Uthusenes størrelse må ikke være over 30 m².
6. På parsell 30 kan oppføres bygg til butikker, forsamlingshus eller andre fellesanlegg for strøket.
7. Transformatorpunkter kan plasseres som vist på reguleringsplanen.
8. Bebyggelsen skal utformes slik at den gruppevis utgjør et harmonisk hele. Til hus i samme gruppe regnes de parsellnummer som er satt i samme parentes: (2—3), (4—5), (6—8), (10—14), (15—21), (22—24), (25—29), (31—32).
9. Gjerde mot vei og nabo utføres som 1 meter høyt flettverks-gjerde.
10. Ingen tomt må beplantes med trær som virker generende for naboer.
11. Parsellselger er ikke berettiget til ved privat servitutt å etablere forhold som står i strid med disse vedtekter.
12. Mindre vesentlige unntakelser fra disse vedtekter kan, hvor særlige grunner taler for det, tillates av bygningsrådet innenfor rammen av bygningsloven og de kommunale bygningsvedtekter.

Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

26. juli.

I henhold til § 67 i brannloven av 15. august 1908 godkjenner departementet bystyrets vedtak i møte 14. juni 1949 om tilleggsbestemmelse til brannlovens § 15 for Skudeshavn. Tilleggsbestemmelsen skal lyde således:

«Skorsteinspiper, loddpiper, anbringere og trukne rør skal feies en gang i sommerhalvåret og to ganger i vinterhalvåret og for øvrig etter brannstyrets nærmere bestemmelse.»

28. juli **Lov om endring i lov om bygningskommuner**
 Nr. 1. av 22. februar 1924.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 30. juni 1949 som lyder så:

I.

I lov om bygningskommuner av 22. februar 1924 skal følgende bestemmelser lyde:

§ 4, 2.

Beslutning om utredelse av utgifter ved belysning, anlegg av kloakk, vannverk, elektrisitetsverk og brygge trer ikke i kraft før den er approbert av fylkesmannen, etter at de etter § 2 stemmeberettigede personer har hatt anledning til å uttale seg om beslutningen.

§ 5, 4.

Bygningskommunens styre kan beslutte at utlikningen skal skje etter forskjellige satser fastsatt under hensyn til de kommunale foranstaltningers nytte for de forskjellige strøk. Sådanne beslutninger om utlikning etter forskjellige satser trer ikke i kraft før den er approbert av fylkesmannen etter at de etter § 2 stemmeberettigede personer har hatt anledning til å uttale seg om beslutningen.

II.

Denne lov trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

28. juli. **Lov om endring i lov om brannvesenet av 15.**
 Nr. 2. august 1908.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 30. juni 1949 som lyder så:

I.

I lov om brannvesenet av 15. august 1908 skal følgende bestemmelser lyde:

§ 5 a. Brannstyret kan påby sådanne endringer og sikkerhets- 28. juli.
foranstaltninger som anses påkrevd til betryggelse mot ilds- Nr. 2.
fare.

I større og særlig farlige anlegg kan det således påby anbringelse av selvlukkende brannrør, anbringelse av flammefast glass i innvendige vinduer, trapperoms- og portromsvinduer, innbygging med brannfast materiale av trapper og elevatorsjakter, underpussing av tretrapper og pussing av vegger og tak i korridorer og trapper, anbringelse av faste utvendige redningsstiger eller nødtrapper. Enn videre kan det påby: nattevakt eller at der utenfor arbeidstiden sørges for forsvarlig avstegning av vedkommende anlegg, kontroll med ildstedenes forsvarlige slukning og lukning av innvendige dører, avstengning av elektriske lysledninger m. v.

§ 19. Feiermesteren har betaling for feiingen etter regler, som fastsettes av bystyret med godkjenning av fylkesmannen. For feierpenger has utpantningsrett.

Utpantningsbeløpet er prioritert i vedkommende eiendom like med eiendomsskatt til stat og kommune.

Bystyret kan med godkjenning av fylkesmannen sette fast årslønn for feiermestrene. I så fall er det overlatt til bystyret å avgjøre, enten feierpengene skal gå inn i bykassen eller bortfalle.

Beslattes det at feierpengene skal inngå i bykassen blir de tilslutt like med skatter av fast eiendom i pantesikkerhet og inndrivelsesmåte.

§ 36. Aske, sot og annet ildsfarlig avfall skal enten legges i gårdsrommet i jernkasse eller kasse som er utført av annet flammefast materiale og forsynt med lokk, eller føres hen til steder, hvor de ikke kan volde ildsfare.

§ 44. Lamper og gassbluss må ikke anbringes nærmere tak enn 30 cm regnet fra blussets overkant. Såfremt taket ikke er utført av brannfast materiale, skal det i dette være anbrakt en fritt-hengende hette av ikke brennbart materiale som helt dekker blussets heteplate, med mindre avstanden fra blusset er minst 1 m.

Gassledninger må ikke ha bevegelige armer i rom hvor gassblusset kan komme nær tre eller andre antennelige gjenstander.

§ 49. Koking av lett antennelige stoffer til salg må alene foregå i rom med golv, vegger og tak av brannfast materiale. Hvor det ikke er forbundet større fare ved kokingen, kan dog brannstyret tillate at vegger og tak i sådanne rom alene utføres med godkjent brannherdig kledning.

Nr. 2. Denne lov trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

28. juli. Lov om endring i lov om bygningsvesenet av
Nr. 3. 22. februar 1924.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 30. juni 1949 som lyder så:

I.

I lov om bygningsvesenet av 22. februar 1924 skal følgende bestemmelser lyde:

§ 6. Forskrifter til utfylling av lovens bygnings- og branntekniske bestemmelser kan utferdiges av vedkommende departement.

§ 41.

1. Til gjennomføring av regulering eller omregulering kan bystyret beslutte å ekspropriere hele strøk. Beslutningen må for å bli gyldig stadfestes av vedkommende departement etter at vedkommende grunneiere har hatt anledning til å uttale seg. Hva som skal regnes for strøk i lovens forstand avgjøres av departementet.
 2. Til gjennomføring av stadfestet byplan kan bystyret beslutte å ekspropriere bebygd eller ubebygd grunn, som ikke omfattes av bestemmelsen i § 40, eller de rettigheter som er til hinder for gjennomføringen. Ekspropriasjonstillatelse gis ikke når eieren av vedkommende eiendom i rimelig tid, fastsatt av bygningsrådet, selv vil bygge i samsvar med reguleringsplanen og dens vedtekter. Bystyrets vedtak må for å bli gyldig stadfestes av vedkommende departement etter at grunneiere og mulige rettighetshavere har hatt anledning til å uttale seg.
 3. Ubebygde tomter som etter bygningsrådets skjønn ikke kan bygges på en etter beliggenhet og byggeregler passende måte, kan eksproprieres av kommunen til oppnåelse av hensiktsmessige tomter.
- § 54, 2. avsnitt.

Kommisjonens medlemmer erholder av kommunen en godtgjørelse som bestemmes av fylkesmannen etter innstilling av bystyret. 28. juli.
Nr. 3.

§ 57, 5.

Betaling for kart- og oppmålingsforretninger samt eventuelt situasjonskart erlegges etter regulativ som fastsettes av fylkesmannen etter innstilling av bystyret. Betaling for tinglysing erlegges sammen med betaling for forretningen.

§ 66, 1.

Hvor det er regulert byggelinje, skal enhver bygning oppføres med 1. etasjes ytterflate i denne. Med bygningsrådets samtykke kan dog bygningen trekkes lenger inn på tomten.

§ 78. Oppheves.

§ 80, 2.

Departementet kan utferdige nærmere forskrifter for godkjenning og kontroll av fabrikkframstilte bygge- og isolasjonsmaterialer. Enhver plikter i tilfelle å underkaste seg den kontroll og prøving som blir fastsatt. Utgiftene ved kontroll og prøving erlegges etter regulativ som fastsettes av departementet.

§ 81, 2—3. Oppheves.

§ 82. Oppheves.

§ 83, 2—6. Oppheves.

§ 84. Hvor bygninger oppføres samtidig, kan naboer forene seg om felles brannvegg, når det herom tinglyses erklæring på vedkommende eiendommer. Er grunnen etter bygningsrådets skjønn betryggende mot synkning, kan felles brannvegg anvendes selv om bygningene ikke oppføres samtidig.

§ 85. Oppheves.

§ 86. Oppheves.

§ 87.

1. Ethvert tak skal forsynes med tekning av materialer godkjent av departementet.

2. Ved bygninger tilhørende jordbruk i villastrøk og strøk med gruppebebyggelse hvor bygningshøyden er innskrenket til 2 etasjer, kan bygningsrådet tillate at gesimsen, dekkbord og lignende utføres av tre uten flammefast kledning. Det samme gjelder takoppbygg, når bygningen ikke har mer enn 1 etasje med utbygd loft.

§ 88. Oppheves.

§ 89.

1. I bygninger som har rom til varig opphold for mennesker i mer enn 1 etasje, skal det anbringes minst 1 trapp, som skal føre til loftet. I bygning på ikke over 2 etasjer kan dog loftstrappen

28. juli. utføres som trappestige, når loftet ikke er innredd til opphold
Nr. 3. for mennesker.

2. Rom til varig opphold for mennesker over 1 etasje skal ha uhindret adgang til 2 trapper (hovedtrapp og bitrapp), hvis avstanden fra vindusbrettet til jordsmonnet er større enn 5 m, og det ikke fra rommet er uhindret, av bygningsrådet godkjent adgang til annet rom som ikke har større høyde til vinduet.

Bygningsrådet kan dog tillate at enkelte rom som innres til varig opphold for mennesker på loftet over 2. etasje kun skaffes uhindret adgang til 1 trapp.

3. Bygning som oppføres med brannsikker innredning (jfr. § 93), og som ikke har rom til varig opphold for mennesker i mer enn 3 etasjer, kan tillates oppført med 1 trapp. I så fall må den maksimale etasjeflate pr. trapp ikke overstige 300 m².
4. Bygning med brannsikker innredning, som etter bygningsrådets skjønn vesentlig benyttes i forretningsøyemed, kan oppføres i 4 etasjer med kun 1 trapp, når ikke noe rom over 3. etasje benyttes til nattopphold.
5. For bygning som nevnt under punkt 3 og 4 regnes kjeller og loft med i etasjetallet, når det er innredd rom som nevnt i bygningslovens §§ 104 og 105.
6. Fra hvert rom som benyttes til varig opphold for mennesker, skal det ikke være over 25 m til trapp målt etter den veg som forbinder rommet med trappen.
7. Til påbudte trapper skal det være uhindret adgang fra hver leilighet. Er det påbudt 2 trapper, skal det være adgang til hver av dem gjennom samme etasje uten å passere gjennom det annet trapperom.
8. På loft umiddelbart over beboelsesetasje med lovlig trappeforbindelse kan det uansett trappebestemmelsene innres rom av den under § 106 nevnte art, når det skaffes en av bygningsrådet godkjent atkomst.

§ 90. Oppheves.

§ 91. Oppheves.

§ 93. Ved brannsikker innredning forstås:

- a. At samtlige vegger er utført av brannfast materiale eller med brannherdig kledning av sådan utførelse som bygningsrådet godkjenner, og at himlingene i bygningens samtlige leiligheter er pusset. Skapvegger og brystpanel av tre kan med bygningsrådet tillatelse anbringes, dog ikke i entréene. Tapet klebet på

veggene med makulatur og lignende samt anvendelse av tre til lister og lignende er tillatt. 28. juli.
Nr. 3.

- b. At trapper, trapperom og ganger som forbinder trappene med leilighetene eller med gate, gårdsrom eller portrom, er utført av mur eller annet brannfast materiale. Inntrinnene og rekkverk kan dog utføres av tre, og avsatsene være dekket av tre.
- c. At dører mellom trapperom og loft gjøres selvlukkende, og at lysåpninger i, over eller ved siden av innvendige dører til trapper og i, over eller ved siden av dører mellom entréer og de til disse støtende rom dekkes med trådglass.
- d. At trapperom og inngang til dette, heri iberegnet portrom, ikke står i direkte forbindelse med butikk, lager eller verksted. Kjellernedgang atskilles fra trapperom ved innbygning av brannfast materiale, som er forsynt med selvlukkende brannør 30.
- e. At samtlige etasjeskillere er utført av brannfast materiale.

§ 94. Angående innretning og drift av heiseanlegg kan treffes nærmere bestemmelser ved vedtekt.

Veggene om heisesjakter skal være av brannfast materiale, hvor ikke annerledes er bestemt ved vedtekt.

§ 95. Oppheves.

§ 96. Oppheves.

§ 97. Oppheves.

§ 98. Oppheves.

§ 99. Oppheves.

§ 100. Oppheves.

§ 102. Oppheves.

§ 103. Oppheves.

§ 105, 2 e.

Vegger mot kjellerrom som ikke tilfredsstiller bestemmelsene i denne paragraf må utføres av brannfast isolerende materiale og skal være uten åpning, dog kan forbindelse med alminnelig kjellerrom tillates hvis denne foregår gjennom et særskilt ventilert rom.

Mellom butikk og dertil hørende lagerrom i kjeller kan det dog anbringes direkte dørforbindelse.

§ 113. I landets byer må trebygninger ikke oppføres, hvis ikke annerledes bestemmes ved vedtekt. Tillatelse til å oppføre trebygninger bør som regel bare omfatte begrensede, innbyrdes atskilte strøk med åpen bebyggelse og bestemt for beboelse.

Ved trebygning forstås bygning hvis yttervegger ikke i sin helhet er oppført av brannfast materiale.

28 juli. § 115, 1.

Nr. 3. Trebygningens avstand til nabogrense skal utgjøre minst $\frac{1}{2}$ -del av høyeste vegg mot nabo, og ikke under 4 m. Bygningsrådet kan tillate unntak fra denne bestemmelse, dog således at avstand fra nabogrense ikke blir under 2,5 m. Direkte til nabogrensen kan bygges når brannvegg anvendes, og sikkerhet tilveiebringes ved tinglyst erklæring for at naboen oppfører sin bygning således at gavlene dekker hinannen. Bygningens utvendige kledning kan føres over brannveggen, således at denne blir dekket.

§ 117, 3.

I sjøboder og pakkhus skal rom hvor ildsteder anbringes, ha vegger og etasjeskillere av brannfast materiale. Dører i sådanne rom skal utføres som branndør 30.

§ 119. Ved skur forstås bygninger som enten er helt åpne — altså kun består av tak på søyler — eller enkle bygninger mer eller mindre lukket med vegger av tre eller lette konstruksjoner av flammefast materiale. For sådanne bygninger kommer bestemmelsene i §§ 113, 114 og 115 til anvendelse, med mindre annerledes bestemmes ved vedtekt.

§ 123, 2. Oppheves.

§ 129. De ved bygget anvendte stillaser, maskiner og redskaper skal være innrettet og vedlikeholdt, og driften i det hele ordnet således at arbeiderne er beskyttet mot fare for liv og helbred. For øvrig har den byggende å rette seg etter de anvisninger som bygningsrådet finner påkrevd.

Nærmere forskrifter til beskyttelse for arbeiderne ved byggearbeider kan fastsettes ved vedtekt.

§ 132, 5.

Er bygningen bestemt til industriell virksomhet, fabrikk eller håndverk, skal anmeldelsen inneholde opplysninger om bedriftens art og maskinenes antall, type og plasing. Planer for bedrifter som går inn under arbeidervernloven, skal på forhånd forelegges arbeidstilsynet. Arbeidstilsynets uttalelse skal vedlegges byggemeldingen som bilag.

§ 141. Oppheves.

§ 144. For behandling av anmeldelser, besiktigelser, utstedelse av attester, påvisninger i marken og for hva det for øvrig etter denne lov påhviler bygningsmyndighetene å utføre, erlegges betaling, når sådan er bestemt, etter regulativ som fastsettes av fylkesmannen etter innstilling av bystyret.

Gebyrene anvendes til hel eller delvis dekning av omkostningene ved bygningskontrollen.

II.

28. juli.

Denne lov trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

Nr. 3.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

Lov om anstalter og hjem for epileptikere.

28. juli.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

Nr. 4.

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 5. juli 1949 som lyder så:

§ 1. Anstalter som mottar epileptikere i kur og pleie eller hjem som mottar flere enn 12 epileptikere i pleie skal godkjennes av vedkommende departement før de begynner sin virksomhet. Departementet skal også godkjenne styrerne ved disse anstalter og hjem og skal gi forskrifter om legeordning, tilsyn og drift. Departementet fastsetter oppholdspengene, og kan kreve seg forelagt regnskaper og andre opplysninger om driften av anstalter og hjem som ikke tilhører staten.

§ 2. Er en person opptatt i godkjent epileptikeranstalt eller hjem utreder staten utgiftene ved hans reise til og fra anstalten eller hjemmet og ved all omsorg for ham så lenge oppholdet der er nødvendig for hans forsvarlige pleie. Om dette er tilfelle avgjøres av anstaltens eller hjemmets lege. Avgjørelsen kan bringes inn for departementet.

Departementet kan bestemme at vedkommende selv eller hans forsørgelsespliktige slektninger helt eller delvis skal betale utgiftene når dette etter deres økonomiske kår finnes rimelig.

Staten kan kreve $\frac{6}{10}$ av sine utgifter etter denne paragraf dekket av den bykommune hvor den syke har sin hjemstavn, eller — når hjemstavnskommunen er et herred — av fylkeskommunen. Kravet kan helt eller delvis frafalles overfor kommuner som er vanskelig stilt økonomisk.

Oppstår tvist om hvor en epileptiker som går inn under denne lov, har hjemstavn, avgjøres tvisten etter bestemmelsene i lov om forsorgsvesenet. Stønad etter denne lov til person som ikke er norsk statsborger regnes som forsorgshjelp.

§ 3. Med departementets samtykke kan anstalter og hjem som nevnt i § 1 knytte til seg private forpleiningssteder.

28. juli. Departementet gir nærmere regler for slik privatpleie.
 Nr. 4. Bestemmelsene i § 2 gjelder også for privatpleie, som med departementets samtykke er knyttet til godkjent epileptikeranstalt og hjem.

§ 4. Departementet kan gi de nærmere forskrifter til gjennomføring av loven.

§ 5. Denne lov trer i kraft 1. juli 1950.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

28. juli. Lov om hjem som mottar åndssvake til pleie,
 Nr. 5. vern og opplæring.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 5. juli 1949 som lyder så:

§ 1. Hjem som mottar åndssvake til pleie, vern og opplæring, men ikke har til formål å gi slik skoleundervisning som er nevnt i § 1 i lov av 4. juni 1915 nr. 1 om døve, blinde og åndssvake barns undervisning skal godkjennes av vedkommende departement før det begynner sin virksomhet, dersom det skal ta i mot flere enn 2 i samtidig pleie. Departementet skal godkjenne styrere av slike hjem.

Departementet kan gi nærmere forskrifter om opptaking og utskrivning og om tilsyn og drift av hjemmene. Departementet fastsetter størrelsen av oppholdspengene og kan kreve seg forelagt regnskaper og andre opplysninger om driften av de hjem som ikke tilhører staten.

§ 2. Er en person opptatt i godkjent hjem, utreder staten utgiftene ved reise til og fra hjemmet og ved all omsorg for ham så lenge oppholdet der er nødvendig for hans forsvarlige pleie, vern og opplæring.

Departementet kan bestemme at vedkommende selv eller hans forsørgelsespliktige slektninger helt eller delvis skal betale utgiftene, når dette etter deres økonomiske kår finnes rimelig.

Staten kan kreve $\frac{6}{10}$ av sine utgifter etter denne paragraf dekket av den bykommune hvor den åndssvake har sin hjemstavn eller — når hjemstavnskommunen er et herred — av fylkeskom-

munen. Kravet kan helt eller delvis frafalles overfor kommuner som 28. juli er vanskelig stilt økonomisk. Nr. 5.

Oppstår der tvist om hvor en åndssvak som går inn under denne lov, har hjemstavn avgjøres tvisten etter bestemmelsene i lov om forsorgsvesenet. Stønad etter denne lov til person som ikke er norsk statsborger regnes som forsorgshjelp.

§ 3. Med departementets samtykke kan godkjent hjem knytte til seg private forpleiningssteder.

Med departementets samtykke kan godkjente hjem også knytte til seg daghjem som har til formål å gi vern og opplæring som nevnt i § 1.

§ 1 siste ledd og § 2 skal gjelde tilsvarende for de forpleiningssteder og daghjem som omhandles i denne paragraf.

§ 4. Bestemmelsene i lov av 29. april 1905 om tilsyn med pleiebarn m. v., jfr. midlertidig lov av 22. august 1947, gjelder ikke barn som er opptatt i hjem og private forpleiningssteder som omhandlet i denne lov.

§ 5. Departementet kan gi nærmere forskrifter til gjennomføring av loven.

§ 6. Denne lovs § 2 trer i kraft 1. juli 1950. For øvrig trer loven i kraft straks.

§ 7. Lov av 4. juni 1915 om døve, blinde og åndssvake barns undervisning og om pleie og arbeidshjem for ikke dannelsesdyktige åndssvake skal hete: Lov om døve, blinde og åndssvake barns undervisning.

Samme lovs § 8 oppheves.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON
(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

Lov om endringer i lov om forsikringsselskaper 28. juli. skaper frå 29. juli 1911. Nr. 6.

VI HAAKON, Noregs Konge, gjer kunnigt:

at Oss er fyrelagt vedtak frå Stortinget av 5. juli 1949 som lyder so:

I.

Desse føresegnene i lov om forsikringsselskaper frå 29. juli 1911 skal lyda slik:

28. juli. § 80. De til dekning av forsikringsfondet og sikkerhetsfondet
 Nr. 6. avsatte midler skal anbringes på følgende måte:

1. i obligasjoner, som er utstedt av eller garantert av den Norske Stat;
2. i obligasjoner utstedt av Kongeriket Norges Hypotekbank;
3. i innlånsbeviser fra norske banker eller sparebanker;
4. i norske kommuneobligasjoner utstedt overensstemmende med lov av 23. mai 1857;
5. i lån mot pant i fast eiendom inntil $\frac{6}{10}$ av verdien etter takst som nedenfor nevnt (lånetakst) eller i særlige tilfelle — med Forsikringsrådets samtykke — inntil $\frac{7}{10}$ av takstverdien, når pantet må antas å gi full sikkerhet.

Lånetakst holdes av to menn som tas fra et takstmannsutvalg som er satt opp av Forsikringsrådet. Dersom takstmennene ikke blir enige, oppnevner Forsikringsrådet en oppmann av eller utenfor utvalget. Når det gjelder store lån eller lån mot pant i tekniske anlegg eller andre eiendommer av spesiell natur, kan Forsikringsrådet bestemme at det skal nyttes flere takstmenn likesom det kan tillate at det bare nyttes en takstmann ved mindre lån. Takstene avgis på skjemaer og etter instruks fastsatt av Forsikringsrådet.

Med samtykke av Forsikringsrådet kan skattetakster, likningstakster og andre offentlige takster nyttes i stedet for lånetakst.

Selskapet plikter å la eiendom som det har pant i, taksere på ny i den utstrekning Forsikringsrådet finner det nødvendig;

6. i egen fast eiendom innen de i nr. 5 optrukne grenser;
7. i lån til de forsikrede mot pant i selskapets egne poliser inntil disses gjenkjøpsverdi;
8. i andre verdipapirer, som etter sin art og den sikkerhet de byr, kan stilles i klasse med de ovenfor nevnte.

Til dekning av forsikringsfondet kan ennvidere i årsbalansen oppføres:

- a. de ved regnskapsårets utgang forfalne, men ikke innkomne premier, som ved premiereservens beregning er forutsatt å være betalt;
- b. det i regnskapsåret opptjente, men ikke mottatte rentebeløp.

§ 87. Holder et selskap seg ikke nærværende lov eller sine vedtekter etterrettelig, eller fraviker det de for selskapet gjeldende grunnlag, eller finnes disse grunnlag eller den måte, hvorpå de i § 82 omhandlede midler er anbrakt, ikke betryggende, eller viser det seg, at de til dekning av forsikringsfondet avsatte midler ikke er tilstrekkelige, kan Forsikringsrådet pålegge selskapet innen en angitt frist

å treffe de foranstaltninger, som finnes fornødne. Det samme skal 28. juli. også være tilfellet, for så vidt Forsikringsrådet måtte finne, at åpen- Nr. 6.
bare misbruk har innsneket seg i selskapets ledelse.

Såfremt de foreskrevne foranstaltninger ikke er truffet innen den gitte frist, og unnlatelsen skjønnes å medføre fare for forsikringstagerne, skal selskapet settes under administrasjon etter nærværende lov.

For så vidt midlenes utilstrekkelighet skyldes særlige uhell, og der er grunn til å anta, at underskuddet vil kunne opparbeides innen en rimelig frist, kan Forsikringsrådet unntagelsesvis tillate selskapet å fortsette sin virksomhet, såfremt der ikke mangler så meget som tre prosent av den samlede premiereserve, tillagt én prosent av den samlede livsforsikringssum, selskapet har beholdt for egen regning, idet dog livrenteforsikringer kun blir å medregne for premiereservens, men ikke for forsikringssummens vedkommende.

Er Norge kommet i krig, kan Kongen bestemme at forfalne forsikringsbeløp og gjenkjøpsverdier foreløpig bare skal utbetales delvis.

Dersom tap på grunn av krig som Norge har vært med i, bringer selskapet i fare, men de forsikredes interesser tilsier at det bør fortsette sin virksomhet, kan Kongen bestemme at underskudd skal avvikles etter nærmere bestemte regler ved at

- a. forsikringsbeløpene for forsikringer som har vært i kraft under krigen, og premieforsikringskudd som har vært til stede under krigen, settes ned, eller
- b. forsikringstiden, premiebetalingstiden eller oppsettelsestiden for forsikringer som nevnt under punkt a, forlenges.

Kongen kan treffe slik avgjørelse og gi slike regler som omhandlet i foregående ledd, dersom de tap selskapet har hatt som følge av en krig som Norge ikke har vært med i eller som følge av annen katastrofe, gjør dette nødvendig for at selskapet skal kunne fortsette driften.

Bestemmelser som er truffet etter denne paragrafs fjerde, femte eller sjette ledd, skal oppheves i den utstrekning forholdene tillater det etter regler som fastsettes av Kongen.

§ 116, 2. ledd.

Heller ikke kommer loven til anvendelse på gjensidig selskap til forsikring av båter og mindre fartøyer, fangstredskaper eller sjøfolks utrustning, når selskapets virksomhet ikke omfatter mer enn ett fylke eller innen flere fylker ikke over 10 kommuner og det i selvstendig risikoavdeling for egen regning ikke kan overta risiko over kr. 12 000 på en kjøp. Dette beløp kan heves inntil kr. 40 000

28. juli. når selskapet har inngått en katastrofegjenforsikringsavtale som
Nr. 6. Forsikringsrådet har godkjent.

II.

Denne lova tek til å gjelda straks.

Di hev Vi godkjent og stadfest, liksom Vi hermed godkjenner og stadfester dette vedtaket som lov, under Vår hand og riksesglet.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

28. juli. Lov om endringer i ekteskapslovgivningen.
Nr. 7.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 15. juli 1949 som lyder så:

I.

I lov om inngåelse og oppløsning av ekteskap av 31. mai 1918 skal følgende bestemmelser lyde:

§ 2 tredje og fjerde ledd.

Er samlivet mellom ektefellene opphevet ved bevilling eller dom eller deres ekteskap oppløst, kreves bare samtykke fra den av foreldrene som etter avtale eller etter bestemmelse av vedkommende myndighet har barnet hos seg. For barn hvis foreldre ikke har inngått ekteskap med hverandre, kreves bare samtykke fra den av foreldrene som har omsorgen for det.

Er begge foreldre eller den av dem hvis samtykke etter tredje ledd skulle kreves, i noe av de i annet ledd nevnte tilfelle, kreves samtykke fra verge. For barn hvis foreldre ikke har inngått ekteskap med hverandre, gjelder det samme når ingen av foreldrene har omsorgen for det.

§ 11 første ledd.

Hvis ikke fritakelse for skifte særlig er hjemlet, må den som har vært gift og ved ekteskapets opphør levde i formuesfellesskap, ikke inngå nytt ekteskap før skifte er holdt med den tidligere ektefelle eller dennes arvinger eller boet er overgitt til skifterettens behandling.

§ 13 nr. 3.

3. Hvis samtykke av foreldre eller verge utkreves etter § 2 eller § 3, må det godtgjøres at samtykke er gitt eller at fylkesmannen har gitt tillatelse til ekteskapet.

§ 13 nr. 4.

28. juli.

Nr. 7.

4. Hvis det vites at noen av brudefolkene har vært sinnssyk uten å ha fått attest for helbredelsen, eller hvis det ellers er grunn til å anta at noen av dem er sinnssyk, skal det fremlegges attest om at sinnssykdom ikke nå har kunnet påvises. Slik attest kan bare gis av en lege som er godkjent som fast sakkyndig i psykiatriske spørsmål (straffeprosesslovens § 192).

§ 13 nr. 7 annet ledd.

Bevis for den tidligere ektefelles død føres som regel ved attest fra innenlandsk eller utenlandsk offentlig myndighet. Hvis slik attest ikke kan skaffes, kan parten legge sine opplysninger og beviser fram for vedkommende skiftedommer, se skiftelovens § 8 annet jfr. første ledd. Hører skiftet ikke under norsk skifterett, kan saken bringes inn for skiftedommeren på det sted hvor lysing begjæres. Skiftedommeren avgjør ved kjennelse om beviset skal tas for godt. Kjennelsen kan, foruten av den som avgjørelsen går imot, påkjæres av påtalemyndigheten som skal få melding om en avgjørelse om godtaking av beviset.

§ 15 første ledd.

Lysningen kunngjøres av vigselmannen i Norsk Lysingsblad og, for dem som ønsker det, også i kirken.

§ 41. Ektefeller som finner ikke å kunne fortsette det ekte-skapelige samliv, kan forlange bevilling av fylkesmannen til separasjon såfremt begge er enige om det. Separasjonen kan skje ved dom hvis partene blir enige om separasjon etter at sak med påstand om separasjon eller skilsmisse er brakt inn for retten.

§ 42 tredje og nytt fjerde ledd.

Separasjon skjer ved dom med mindre ektefellene er enige om å overlate avgjørelsen til fylkesmannen.

Bevilling til separasjon etter denne paragraf skal forkynnes for ektefellene som kan bringe avgjørelsen inn for vedkommende departement. Bevillingen blir endelig dersom klage ikke er gitt inn til fylkesmannens kontor innen tre uker fra forkynnelsen. Om forkynnelsen gjelder reglene i domstolslovens kap. 9 tilsvarende så langt de passer. Utgiftene ved forkynnelsen betales av statskassen.

§ 43. Har ektefeller levet atskilt i ett år etter lovlig separasjon og har de ikke senere gjenopptatt samlivet, kan de forlange bevilling av fylkesmannen til skilsmisse såfremt begge ektefeller er enige om det. Har atskillelsen vart i minst to år, skal slik bevilling gis når en av ektefellene forlanger det. Regelen i § 41 annet punktum får tilsvarende anvendelse.

Har samlivet mellom ektefeller vært hevet i tre år uten at det er skjedd på lovformelig måte, og er samlivet ikke senere gjenopptatt, kan skilsmisse gis etter begjæring av en av ektefellene.

28. juli. Skilsmissen skjer ved dom med mindre ektefellene er enige om å
Nr. 7. overlate avgjørelsen til fylkesmannen.

Når fylkesmannen gir bevilling etter første ledds annet punktum eller etter annet ledd, gjelder reglene i § 42 fjerde ledd tilsvarende med mindre bestemmelsene i følgende punktum kommer til anvendelse. Er ektefellene enige om å begjære skilsmisse etter annet ledd, kan de på forhånd frafalle retten til å bringe avgjørelsen inn for departementet.

§ 44 første ledd.

I separasjons- eller skilsmisssaker etter lovens §§ 41, 42 og 43, annet ledd skal forliksmegling mellom ektefellene være forsøkt før saken bringes inn for domstol eller fylkesmann.

§ 51 første ledd.

En ektefelle kan forlange skilsmisse ved dom når den annen ektefelle er dømt til frihetsstraff i tre år eller derover, eller når den annen ektefelle gjentatte ganger er dømt etter noen av §§ 2 eller 4, jfr. § 5, eller etter §§ 18 eller 19 i lov om løsgjengeri, betleri og drukkenskap av 31. mai 1900, for så vidt dommene inneholder bemyndigelse til hensettelse i arbeid eller i tvangsarbeidshus eller kuranstalt. Det samme gjelder hvis ektefellen er dømt til forvaring etter straffelovens § 39 a eller etter § 39 til fengslig forvaring i tre år eller derover. Dog kan skilsmisse ikke forlanges av ektefelle som frivillig har medvirket til den handling som er grunnlaget for dommen eller som har samtykket i den.

§ 54 siste ledd.

Bestemmelse som nevnt i annet ledds siste punktum og fjerde ledd, treffes ved dom, men ved skifterettens kjennelse såfremt der skiftes offentlig. Dog kan partene, hvis de er enige derom, overlate avgjørelsen til fylkesmannen. Fylkesmannens avgjørelse kan i tilfelle innen tre måneder innbringes for departementet.

§ 56 første ledd.

Krever en ektefelle som følge av separasjon underholdsbidrag av den annen ektefelle, blir kravet å avgjøre ved dom, med mindre begge ektefeller er enige om å overlate avgjørelsen til fylkesmannen. Lov om foreldre og ektebarn av 10. april 1915 § 3 sjuende ledd og § 5 annet og tredje ledd gjelder tilsvarende.

§ 56 sjette ledd.

Hvis endrede forhold eller nye opplysninger gjør det rimelig, kan en bestemmelse som er truffet om underholdsbidrag endres. Saken behandles etter reglene i første ledd.

§ 59 annet ledd.

Dog kan en avtale som er åpenbart ubillig for den ene ektefelle, etter dennes begjæring helt eller delvis settes ut av kraft.

Begjæringen gjøres gjeldende ved domstolene, hvis ikke partene 28. juli. enes om å overlate avgjørelsen til fylkesmannen. Fylkesmannens Nr. 7. avgjørelse kan i tilfelle innen tre måneder innbringes for departementet.

§ 76. De avgjørelser som fylkesmannen treffer med hjemmel i denne lov, kan bringes inn for vedkommende departement, ved bevilling til separasjon eller skilsmisse dog bare i den utstrekning det særskilt er bestemt.

II.

I lov om ektefellers formuesforhold av 20. mai 1927 skal § 4 annet ledd lyde:

Den ene ektefelle kan tilpliktes å utlevere til den annen til bruk løsøre som ved opphøret av deres samliv hørte til det felles innbo eller til den annen ektefelles arbeidsredskap, i den utstrekning hvori det under hensyn til hver av ektefellenes livsvilkår og omstendighetene for øvrig finnes rimelig; det samme gjelder bolig som ektefellene eller en av dem eier eller leier, og som inntil samlivets opphør ble benyttet i fellesskap. Bestemmelse herom treffes ved dom eller som midlertidig forføyning under saken ved kjennelse; dog kan partene hvis de er enige, overlate avgjørelsen til fylkesmannen. Lov om inngåelse og oppløsning av ekteskap av 31. mai 1918 § 56 sjette og syvende ledd får tilsvarende anvendelse på en sådan bestemmelse. Bruksretten kan ikke utstrekkes lengere enn 3 måneder etter skilsmisse eller separasjon ved dom eller bevilling, med mindre det gjelder ting som vedkommende ektefelle skal overta på skifte eller det ennå ikke er på det rene hvem som skal overta den.

III.

I lov om foreldre og ektebarn av 10. april 1915 skal følgende bestemmelser lyde:

§ 3 første ledd.

Hvis foreldrene ikke lever sammen, og der oppstår tvist om hvem barna skal være hos, avgjøres spørsmålet ved dom; dog kan foreldrene hvis de enes om det, overlate avgjørelsen til fylkesmannen.

§ 3 fjerde ledd.

Avgjørelsen kan gjøres om, hvis særlige grunner taler derfor og det er ubetenkelig av hensyn til barnas tarv. Bestemmelse herom treffes ved dom, med mindre partene er enige om å overlate avgjørelsen til fylkesmannen.

§ 3 nytt sjuende ledd.

Behandles sak etter denne paragraf ved domstolene, får reglene

28. juli. i tvistemålslovens § 423 om oppnevning av prosessfullmektig tilsvarende anvendelse, bortsett fra annet ledds annet punktum.

Nr. 7. § 5. Ved fastsettelsen av pengebidrag etter denne lov får reglene i § 3 første, fjerde, femte, sjette og sjuende ledd tilsvarende anvendelse.

Når sak om krav på bidrag er reist, kan retten etter begjæring av saksøkeren ved kjennelse treffe bestemmelse om bidrag inntil dom er avsagt, dersom dette er påkrevd for å hindre at den som skal ha bidraget kommer i nød. Slik bestemmelse kan i påtrengende tilfelle treffes uten at saksøkte har hatt anledning til å uttale seg. Kjennelsen kan kreves fullbyrdet før den er lovlig forkynt.

En dom som tilkjenner bidrag etter denne lov, kan for så vidt bidragskravet angår fullbyrdes før den er blitt rettskraftig hvis ikke annet er bestemt i dommen selv, i tilleggsdom eller i kjennelse etter tvangsfullbyrdeslovens § 5. Oppfyllelsesfristen skal være tre dager.

IV.

I lov om domstolene av 13. august 1915 skal § 88 tredje ledd lyde:

I ekteskapssaker skal retten oppnevne domsmennene. Det samme gjelder i saker mellom ektefolk eller fraskilte om underholdsbidrag, om pensjon, om formuens fordeling eller om felles barn og i saker om bidrag etter lov om foreldre og ektebarn av 10. april 1915. Det skal oppnevnes like mange av hvert kjønn.

V.

I lov om rettergangsmåten for tvistemål av 13. august 1915 skal følgende bestemmelser lyde:

§ 115 første ledd.

Om partenes plikt til å møte personlig etter innkallelse fra retten gjelder de samme regler som for vitner, dog ikke § 203 første ledd og § 210 første, annet og tredje ledd. Innkallelsen til personlig møte forkynnes for parten personlig, også når han har prosessfullmektig. I de saker som er nevnt i domstolslovens § 88 tredje ledd, kan retten bestemme at en part som uteblir uten gyldig forfall skal avhentes til samme eller et senere rettsmøte.

§ 319 annet ledd.

I de saker som er nevnt i lov om domstolene § 143 nr. 4—7, kan fristene innskrenkes til tre dager, i særlig påtrengende tilfelle endog til én dag. Det samme gjelder i saker som utelukkende gjelder krav mellom ektefeller eller fraskilte om underholdsbidrag og saker om bidrag etter lov om foreldre og ektebarn av 10. april 1915. Er begge parter til stede, kan saken også besluttet foretatt med det samme.

§ 423. Dersom retten finner det nødvendig, kan den av eget 28. juli.
tiltak oppnevne prosessfullmektig for en saksøkt som er uteblitt Nr. 7.
eller ikke har gitt tilsvar under saksforberedelsen eller er uteblitt
fra hovedforhandlingen. Saksøkte plikter i slike tilfelle å erstatte
det offentlige dets utlegg til prosessfullmektig for ham. Beløpet
kan drives inn ved utpantning.

Hvis en av partene har prosessfullmektig, kan retten om den
finner det nødvendig, etter begjæring oppnevne prosessfullmektig
for den annen part, dersom denne er uformuende. Likeså kan retten,
om den finner det nødvendig, etter begjæring oppnevne prosess-
fullmektig for en uformuende ektefelle som søker separasjon i hen-
hold til lov om inngåelse og oppløsning av ekteskap av 31. mai 1918
§ 12, første ledd, eller skilsmisse etter samme lovs §§ 48—52. Hvor
ikke særlige grunner taler mot det, skal retten oppnevne den person
som vedkommende part ønsker.

Vedkommende departement kan gi nærmere forskrifter til gjen-
nomføring og utfylling av bestemmelsene i denne paragraf.

VI.

I lov om personnavn av 9. februar 1923 skal følgende bestem-
melser lyde:

§ 4 tredje ledd.

Blir ekteskapet ved dom kjent ugyldig av en grunn som ved
vigselen bare var hustruen bekjent, skal hun etter forlangende av
mannen fradømmes retten til å bære hans navn. Det samme gjelder
hvis ekteskapet etter forlangende av mannen blir omstøtt av en grunn
som hustruen ved vigselen hadde kjennskap til eller oppløst etter
en av bestemmelsene i ekteskapslovens §§ 47, 48, 49, 50, 51 eller
52. I disse tilfelle skal hun gjenoppta sitt slektsnavn som ugift.

§ 10. Bestemmelsene i §§ 8 og 9 kommer ikke til anvendelse:

- 1) når der meddeles bevilling til å anta et navn, som ansøkeren
etter § 5 har rett til å anta uten bevilling;
- 2) når der meddeles bevilling til å anta et navn, som er eller har
vært brukt som slektsnavn i rett oppstigende linje på farssiden;
- 3) når der meddeles barn, hvis foreldre ikke har inngått ekte-
skap med hverandre, bevilling til å anta navn som moren har
ervert på annen måte enn ved ekteskap etter barnets fødsel;
- 4) når der meddeles stebarn, adoptivbarn eller pleiebarn bevilling
til å anta stefarens, den adopterendes eller pleiefarens (pleie-
morens) navn med dennes samtykke;
- 5) når der meddeles barn, hvis mor i henhold til § 4 har gjen-
opptatt sitt slektsnavn som ugift, og som er hos moren, be-
villing til å anta morens slektsnavn med hennes samtykke;

28. juli. 6) når der meddeles gift kvinne bevilling til å benytte sitt slekts-
Nr. 7. navn som ugift istedenfor mannens. Bevillingen trer ut av kraft, når hustruen melder til vedkommende departement, at hun opptar mannens navn.

VII.

Denne lov trer i kraft 1. september 1949.

Saker som før lovens ikrafttreden er brakt inn for departementet, avgjøres av dette etter de hittil gjeldende regler.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

28. juli. Lov om lærereksamener og forberedende prø-
Nr. 8. ver ved Universitetet i Bergen.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 19. juli 1949 som lyder så:

§ 1. Lov 16. juli 1920 om Universitetets lærereksamener og Lov 21. april 1933 om forberedende prøver ved Universitetet gjelder tilsvarende for eksamener ved Universitetet i Bergen.

§ 2. Kongen eller den han gir fullmakt kan godkjenne eksamen som har vært holdt ved Universitetet i Bergen før denne lovs ikrafttreden.

§ 3. Denne lov trer i kraft straks.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

28. juli. Lov om endringer i lov om arbeidstvister av
Nr. 9. 5. mai 1927.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 19. juli 1949 som lyder så:

I.

28. juli.

I lov om arbeidstvister av 5. mai 1927 skal følgende bestemmelser lyde så:

Nr. 9.

§ 1 nr. 1.

1. Arbeider — enhver, som mot vederlag utfører arbeid av hvilken som helst art for:
 - a. privat arbeidsgiver;
 - b. stat eller kommune, såfremt han arbeider på akkord eller med en oppsigelsesfrist som er kortere enn 2 måneder, og såfremt han ikke må regnes for offentlig tjenestemann.

§ 4. Ansvar for foreninger.

Har medlemmer av en fagforening eller arbeidsgiverforening brutt en tariffavtale eller gjort seg skyld i ulovlig arbeidsstans, er foreningen økonomisk ansvarlig, når den selv er skyld i bruddet eller i fortsettelsen av det tariffstridige forhold eller i den ulovlige arbeidsstans.

§ 40. Ulovlig arbeidsnedleggelse og arbeidsstenging.

1. Med bøter fra 5 til 25 000 kroner eller med fengsel inntil 3 måneder eller med begge disse straffer, straffes
 - a. den som er med på beslutning om å iverksette, fortsette, støtte med bidrag eller godkjenne ulovlig arbeidsnedleggelse eller ulovlig arbeidsstenging eller som medvirker hertil;
 - b. den som oppfordrer til å begynne eller fortsette sådan arbeidsstans eller som støtter den eller innsamler eller utdeler innsamlede bidrag til dens iverksettelse eller fortsettelse eller som medvirker hertil.
2. Med bøter fra 5 til 25 000 kroner eller med fengsel inntil 3 måneder straffes den arbeidsgiver eller arbeidsgivers representant, som foretar eller fortsetter ulovlig arbeidsstenging.

II.

Denne lov tar til å gjelde straks.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

Lov om folketannrøkt.

28. juli.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

Nr. 10.

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 19. juli 1949 som lyder så:

28. juli.

Nr. 10.

Omfanget av folketannrøkta.

§ 1. Det skal gjennomføres offentlig folketannrøkt etter reglene i denne lov.

Folketannrøkta omfatter:

- A. Fri behandling av barn og ungdom fra 6—18 år (det frie klientel).
 - B. Behandling av den øvrige befolkning etter takster fastsatt av vedkommende departement (betalende klientel).
- Kongen kan, med Stortingets samtykke, for hele landet eller for enkelte deler av det bestemme at det frie klientel skal omfatte også aldersgruppen 3—6 år.

Forvaltningen av folketannrøkta.

§ 2. Gjennomføringen og ledelsen av folketannrøkta hører under fylkeskommunene, i distrikter som består av en enkelt by (bydistrikter), under vedkommende bykommune.

Inndelingen i tannrøktdistrikter.

§ 3. Hvert fylke inndeles i tannrøktdistrikter som består av en eller flere kommuner. I særlige tilfelle kan en kommune deles mellom to eller flere distrikter.

Distriktenes grenser fastsettes av departementet etter at vedkommende fylkesting og kommunestyre har fått høve til å uttale seg.

Folketannrøktas tjenestemenn.

§ 4.

- A. I hvert fylke utenom Oslo og Bergen skal det opprettes et fylkestannlegeembete. Fylkestannlegen kan i særlige tilfelle ha stilling som distriktstannlege.

Fylkestannlegen fører overordnet tilsyn med folketannrøkta i de distrikter som hører under vedkommende fylke. Han kan delta i tannrøktnemndenes møter og fylkestingets forhandlinger i alle tannrøktspørsmål, dog uten stemme.

- B. I byene Oslo og Bergen skal det opprettes tannlegesjefembete. Tannlegesjefen kan inneha stilling som bytannlege.

Tannlegesjefen skal føre overordnet tilsyn med byens folketannrøkt. Han kan delta i tannrøktnemndas møter og bystyrets forhandlinger i alle tannrøktspørsmål uten stemme.

§ 5. Til å utføre folketannrøkta skal det i hvert tannrøktdistrikt være minst én distriktstannlege (bytannlege) av klasse A og det nødvendige antall distriktstannleger (bytannleger) av klasse B og C.

Tannleger av klasse A beskikkes av Kongen dog ikke som

embetsmenn. De ansees som statstjenestemenn og går inn under bestemmelsene i lov om offentlige tjenestemenn av 15. februar 1918. Nr. 10.

Tannleger av klasse B og C tilsettes av vedkommende fylkesutvalg, i bydistrikter av vedkommende bystyre, eller den de bemyndiger. Tilsettingen skal godkjennes av departementet.

I distrikter med flere tannleger av klasse A, avgjør departementet hvem som skal være styrer av tannklinikken(e).

§ 6. I hvert tannrøktdistrikt tilsettes det nødvendige hjelpepersonell.

Som tannpleiersker og tannteknikere kan bare tilsettes personer som fyller de vilkår departementet fastsetter.

Hjelpepersonellet tilsettes av vedkommende fylkesutvalg, i bydistrikter av vedkommende bystyre, eller den de bemyndiger.

§ 7. En fylkeskommune eller en bykommune som utgjør eget tannrøktdistrikt kan tilsette tannleger med spesialutdannelse i kjeveortopedi og kjevekirurgi. Regelen i § 5, tredje ledd gjelder tilsvarende.

Departementet kan bestemme at vedkommende tannlege skal være forpliktet til å behandle pasienter fra andre fylker eller tannrøktdistrikter og gir i tilfelle nærmere regler om refusjon.

§ 8. Kongen eller den han gir fullmakt gir nærmere regler om tannlegenes tjenestetid og dens fordeling på det frie og det betalende klientel.

§ 9. Lønnen for tannleger og hjelpepersonell i folketannrøkta fastsettes av Kongen med Stortingets samtykke.

Distriktstannlegene (bytannlegene) er forpliktet til å fratre ved fylte 65 år, med mindre departementet bestemmer annerledes.

Kongen gir, med Stortingets samtykke, de nødvendige bestemmelser om pensjonsordning for folketannrøkta's tjenestemenn.

§ 10. Tannleger og hjelpepersonell som tilsettes etter denne lov, er forpliktet til å rette seg etter instruks utferdiget av departementet.

Tannrøktnemnder.

§ 11. I hvert distrikt skal det være en tannrøktnemnd som skal bestå av distriktstannlegen av klasse A (styreren) og minst to andre medlemmer. Medlemmene med personlige varamenn oppnevnes for 4 år om gangen av fylkesutvalget, i bystrikter av formannskapet. Nemnda velger selv sin formann og nestformann.

Departementet gir nærmere regler om tannrøktnemndenes gjøremål.

Tannklinikker.

§ 12. I hvert tannrøktdistrikt skal det være minst en fast tannklinikk.

28. juli. Klinikkene og deres utstyr skal være godkjent av departementet.
Nr. 10.

Tannklikker som er godkjent etter denne lov, har enerett til betegnelsen «tannklinikk». Den som i ervervsøyemed bruker betegnelsen «tannklinikk» i strid med denne bestemmelse, enten alene eller i sammensetning, straffes med bøter.

Vilkårene for fri behandling i folketannrøkta.

§ 13. Adgang til fri behandling i folketannrøkta har alle personer, som etter § 1 går inn under det frie klientel, når de bor i vedkommende distrikt og møter til behandling etter tannlegens bestemmelse. De som uten rimelig grunn unnlater å møte til behandling, mister retten til fri behandling. De får dog retten igjen hvis de i den utstrekning vedkommende tannrøktnemnd bestemmer lar seg behandle etter de takster som er fastsatt for det betalende klientel. Vedkommende tannrøktnemnd kan gi tillatelse til at slik behandling blir utført av privatpraktiserende tannlege med etterfølgende kontroll av distriktstannlegen.

Fortrinnsrett for visse befolkningsgrupper.

§ 14. Vedkommende fylkeskommune (bykommune) kan bestemme at enkelte befolkningsgrupper skal ha fortrinnsrett til behandling etter det frie klientel, men foran andre pasienter.

Omfanget av behandlingen i folketannrøkta.

§ 15.

A. Behandlingen skal for det frie klientel omfatte:

1. Fullstendig systematisk konserverende og tannkirurgisk behandling, samt nødvendig protetisk behandling.
2. Kjeveortopedisk behandling i den utstrekning tannlegenes tid gjør det mulig.

B. Behandlingen av det betalende klientel gis i den utstrekning tannlegenes tid gjør det mulig.

C. Forebyggende (profylaktisk) behandling samt veiledning i kosthold gis etter retningslinjer utferdiget av departementet eller den det bemyndiger.

Departementet gir nærmere regler om omfanget av behandlingen etter denne paragraf.

Innføringen av folketannrøkta.

§ 16. Vedtak om å innføre folketannrøkt etter denne lov treffes av fylkestinget etter at de enkelte kommuner har hatt høve til å

uttale seg. Omfatter ordningen bykommuner innen fylket, må ved-28. juli.
kommende bystyre på forhånd ha samtykket. Nr. 10.

I bydistrikter treffes vedtak etter første ledd av vedkommende bystyre.

Før slikt vedtak treffes, skal planen for folketannrøkta i vedkommende fylke eller bydistrikt være godkjent av departementet.

Utgiftene ved folketannrøkta.

§ 17. Alle utgifter til folketannrøkta utredes av vedkommende fylkeskommune, i bydistrikter av vedkommende bykommune.

Til fylkeskommuner som innfører folketannrøkt etter denne lov, yter staten et tilskott på 60 prosent av lønnsutgiftene til folketannrøkta og av fylkestannlegenes skyssgodtgjøring.

Til bykommuner som innfører folketannrøkt som nemnt, yter staten et tilskott på 30 prosent av lønnsutgiftene til folketannrøkta.

Når Stortinget har gitt bevilgning, kan tilskottet økes til 80 prosent av fylkeskommunenenes og til 40 prosent av bykommunenenes lønnsutgifter til folketannrøkta. Departementet avgjør hvilke fylkes- og bykommuner skal få økt tilskott og hvor stort det skal være. Statens tilskott anvises ved utgangen av hvert kvartal etter innsendt, revidert regnskap. I særlige tilfelle kan det anvises forskudd på statens tilskott.

Til fylkeskommuner som innfører folketannrøkt etter denne lov, kan staten yte et engangstilskott til anskaffelse av klinikutstyr. Tilskottets størrelse fastsettes av Stortinget for hver budsjett-termin og fordeles på de enkelte fylkeskommuner av departementet etter regler som dette fastsetter.

§ 18. De kommuner som hører under folketannrøkta i vedkommende fylke skal, når det er truffet godkjent vedtak etter § 16, yte fylket et bidrag på kr. 5 årlig for hver person bosatt i kommunen som etter § 1 har adgang til fri behandling i folketannrøkta.

Kommunene plikter å dekke utgiftene til husleie for klinikk-lokalene.

Fylkets nettoutgifter etter at statens og kommunenes bidrag er fratrukket, fordeles mellom fylket og bykommunen(e) etter tallet på dem som har adgang til fri behandling i folketannrøkta.

På samme måte fordeles utgifter som flere kommuner innen et tannrøktdistrikt skal bære i fellesskap.

Forskjellige bestemmelser.

§ 19. Kongen gir nærmere regler til utfylling og gjennomføring av denne lov.

28. juli. § 20. Folketannrøkt etter denne lov skal være satt i verk i hele
 Nr. 10. landet senest 15 år etter at loven er trådt i kraft.

Utgiftene til folketannrøkta dekkes etter bestemmelsene i denne lov etter hvert som tannrøkta blir innført.

Inntil folketannrøkta er innført i et distrikt, kan statsbidrag gis til småbarns- (3—7 år) og ungdomstannrøkt (14—18 år) etter søknad til departementet og etter samme regler som gjelder for skoletannrøkt. Det er et vilkår for slikt bidrag at behandlingen foregår systematisk og er underlagt Helsedirektørens kontroll.

Så lenge folketannrøkta i et fylke ikke er fulstendig gjennomført, kan departementet konstituere fylkestannleger i bistilling.

§ 21. Denne lov trer i kraft 1. juli 1950.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

28. juli. Lov om endringer i lov av 22. juni 1928 om ord-
 Nr. 11. ning av visse jordspørsmål med tilleggslover av 15. februar 1929, 22. juni 1934, 10. mars 1938 og 27. juni 1947.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 19. juli 1949 som lyder så:

I.

Følgende bestemmelser i lov av 22. juni 1928 om ordning av visse jordspørsmål skal lyde slik:

§ 21. Hva der kan kreves medtatt ved avståelsen.

Nytt 4. ledd:

Dersom Kongen i forbindelse med tillatelsen til avståelse har avgjort noe krav som nevnt i denne paragraf kan denne avgjørelse ikke fravikes ved skjønn etter kap. II.

§ 22. Om bedømmelsen av de alminnelige vilkår for avståelsen.

Kongen kan ikke meddele tillatelse til avståelse med mindre han finner at de fordeler som oppnåes skjønnnes å være overveiende i forhold til de ulemper som derved forvoldes. Der bør i alminnelighet først gis tillatelse til avståelse fra den eier, hvem avståelsen vil påføre minst ulempe.

Gjelder det avståelse av en del av et hele og Kongen finner 28. juli at fraskillelsen ville medføre uforholdsmessig skade eller ulempe for det gjenværende eller dets drift eller for en mer hensiktsmessig deling eller for annen økonomisk virksomhet som eieren driver, skal søknaden avslåes. Det samme gjelder hvor det som forlanges avstått er skikket til å utnyttes i et særskilt øyemed, som Kongen finner bør gå foran den ved avståelsen tilsiktede utnyttelse. Nr. 11.

Kongen avgjør også for øvrig om betingelsene for avståelse er til stede hvor disse grunner seg på en skjønnsmessig bedømmelse av forhold som angår fast eiendom, herunder jord, skog og andre jordbruksherligheter eller som angår eiendommens drift.

Kongens avgjørelse etter denne paragraf kan ikke fravikes ved skjønn etter kapitel II.

§ 24. Om erstatningen.

Nytt 2. ledd:

Når Kongen gir tillatelse til tvungen avståelse kan han overlate til skjønn å fastsette de nærmere grenser for det som skal avstås innenfor den ramme som er gitt i tillatelsen.

§ 37. Om forlengelse av leieforholdet.

1. ledd, 3. punktum:

Forlengelsen må derhos ikke medføre sådan uforholdsmessig skade eller ulempe som omhandlet i § 41, 1. ledd.

§ 41. Unntagelser fra forkjøpsretten.

1. ledd:

Jordleieren har ikke forkjøpsrett når bruket er avhendet i forbindelse med annen fast eiendom og skjønn finner at fraskillelsen av bruket vil medføre uforholdsmessig skade eller ulempe for det gjenværende eller dets drift eller for en mere hensiktsmessig deling eller for annen økonomisk virksomhet som eieren driver. Det samme gjelder hvor det som søkes ervervet er skikket til å utnyttes i et særskilt øyemed som skjønn finner bør gå foran den utnyttelse som tilsiktes ved ervervelsen.

§ 42. Om brukets grenser og herligheter m. v.

Er bruk som ikke er særskilt skyldsatt avhendet i forbindelse med annen fast eiendom blir dets nærmere grenser og tilliggelser i forhold til denne å fastsette på den måte som er mest hensiktsmessig for så vel bruket som den gjenværende eiendom, idet reglene i § 41, 1. ledd gjelder tilsvarende. Herunder kan bruket i tilfelle omordnes og hvor det er rimelig adgang til det utvides ved tillegg av dyrkingsjord så det blir skikket eller mere skikket enn før til dyrking og bruk som selvstendig jordbruk. Og særlig bør det, hvor dertil er rimelig adgang, tillegges de herligheter og rettigheter, som etter de stedlige forhold ansees hensiktsmessige eller av vesentlig

28. juli. betydning til husbruk og gårdsbruk, såsom veier, skog, beite, torv-
Nr. 11. myr, fiske og lignende. Reglene i § 41, 1. ledd gjelder tilsvarende.

For så vidt beite angår, gjelder dog bestemmelsene i § 18, 2. og 3. ledd.

§ 51. En del nærmere bestemmelser.

2. punktum:

Søknad om tvungen avståelse etter §§ 49—51 skal imøtekommes med mindre Kongen finner at særlig sterke grunner taler imot.

II.

Denne lov trer i kraft straks.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

28. juli. Lov om at avgift til Arbeiderfondet ikke ut-
Nr. 12. lignes for budsjettåret 1949—50.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 19. juli 1949 som lyder så:

Avgift til Arbeiderfondet utlignes ikke for budsjettåret 1949—50.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

28. juli. Lov om endringer i skattelov for landet av
Nr. 13. 18. august 1911.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 19. juli 1949 som lyder så:

I.

I skattelov for landet av 18. august 1911 skal følgende paragrafer lyde slik:

§ 22, første ledds første punktum.

Innen riket bosatte personer og her hjemmehørende skatte-

pliktige selskaper og innretninger kan ikke ilignes skatt av formue 28. juli. i faste eiendommer eller anlegg med tilbehør, som ligger i utlandet, Nr. 13. og kan — når dobbeltbeskatning ikke er forebygget gjennom overenskomst med den fremmede stat der eiendommen eller anlegget ligger — kun skatlegges for den halve del av inntekten av slike eiendommer eller anlegg og av dertil knyttet næringsdrift.

§ 45. Underskudd, som fremkommer i en næring eller virksomhet, når utbyttet beregnes etter reglene i forrige og de etterfølgende paragrafer, så vel som tap, der er lidt ved avhendelse av sådan art som omhandlet i § 43, kan fordres fradratt utbyttet av den skattepliktiges andre næringer eller inntektskilder. For kommuneskattens vedkommende gjelder dog dette kun, for så vidt vedkommende er skattepliktig i samme distrikt.

Underskudd, som fremkommer ved drift av sådanne faste eiendommer og anlegg, som er omhandlet i § 22, første ledd, underskudd ved næringsdrift knyttet til slike eiendommer og anlegg, samt tap ved avhendelse av slike eiendommer eller anlegg med tilbehør kommer bare for en halvdel til fradrag i inntekten i Norge og for kommuneskattens vedkommende bare i det distrikt hvor inntekt av vedkommende eiendom eller anlegg etter gjeldende regler ville komme til beskatning. Når overskudd (gevinst) gjennom overenskomst med det land, der eiendommen eller anlegget ligger, er forbeholdt dette land til beskatning, kommer underskudd (tap) som nevnt ikke for noen del i betraktning ved ligning av inntekt her i landet. (Nåværende annet til femte ledd blir tredje til sjette ledd.)

II.

Denne lov trer i kraft 1. januar 1950 og gjelder første gang ved ligningen for 1950—51.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

Lov om endringer i skattelov for byene av 18. 28. juli.
august 1911. Nr. 14.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 19. juli 1949 som lyder så:

28. juli.
Nr. 14.

I.
I skattelov for byene av 18. august 1911 skal følgende paragrafer lyde slik:

§ 17, første ledds første punktum.

Innen riket bosatte personer og her hjemmehørende skattepliktige selskaper og innretninger kan ikke ilignes skatt av formue i faste eiendommer eller anlegg med tilbehør, som ligger i utlandet, og kan — når dobbeltbeskatning ikke er forebygget gjennom overenskomst med den fremmede stat der eiendommen eller anlegget ligger — kun skattlegges for den halve del av inntekten av slike eiendommer eller anlegg og av dertil knyttet næringsdrift.

§ 39. Underskudd, som fremkommer i en næring eller virksomhet, når utbyttet beregnes etter reglene i forrige og de etterfølgende paragrafer, så vel som tap, der er lidt ved avhendelse av sådan art som omhandlet i § 37, kan fordres fradrett utbyttet av den skattepliktiges andre næringer eller inntektskilder. For kommuneskattens vedkommende gjelder dog dette kun, for så vidt vedkommende er skattepliktig i samme distrikt.

Underskudd, som fremkommer ved drift av sådanne faste eiendommer og anlegg, som er omhandlet i § 17, første ledd, underskudd ved næringsdrift knyttet til slike eiendommer og anlegg, samt tap ved avhendelse av slike eiendommer eller anlegg med tilbehør kommer bare for en halvdel til fradrag i inntekten i Norge og for kommuneskattens vedkommende bare i det distrikt hvor inntekt av vedkommende eiendom eller anlegg etter gjeldende regler ville komme til beskatning. Når overskudd (gevinst) gjennom overenskomst med det land der eiendommen eller anlegget ligger, er forbeholdt dette land til beskatning, kommer underskudd (tap) som nevnt ikke for noen del i betraktning ved ligning av inntekt her i landet.

(Nåværende annet til femte ledd blir tredje til sjette ledd).

II.

Denne lov trer i kraft 1. januar 1950 og gjelder første gang ved ligningen for 1950—51.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

Lov om adgang for Kongen til å inngå overens- 28. juli.
komster med fremmede stater til forebyggelse Nr. 15.
av dobbeltbeskatning m. v.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 19. juli 1949 som lyder så:

§ 1. Under forbehold av gjensidighet kan Kongen med Stortingets samtykke ved overenskomst med fremmed stats regjering

- 1) med omsyn til offentlige skatter og avgifter fastsette regler for deling av skattefundamentene og herunder innrømme slik lempning i beskatningen at dobbeltbeskatning helt eller delvis unngås,
- 2) vedta bestemmelser om at norske myndigheter, uten hinder av gjeldende bestemmelser om taushetsplikt, skal innhente og meddele opplysninger til bruk for vedkommende stats myndigheter ved utskrivningen av offentlige skatter og avgifter, og
- 3) vedta bestemmelser om at eksigible krav på offentlige skatter og avgifter, utskrevet i vedkommende stat, skal være bindende her i riket og kunne inndrives av den norske stat etter de regler som gjelder for inndriving og oppkreving av tilsvarende eller lignende norske skatter og avgifter.

§ 2. Bestemmelser i den øvrige lovgivning om plikt til å gi opplysninger til bruk for myndighetene ved utskrivning av skatt eller avgift for andre skatte- eller avgiftspliktige får tilsvarende anvendelse, når det med hjemmel i overenskomst med fremmed stat søkes innhentet opplysninger til bruk for utenlandske skattemyndigheter.

§ 3. Denne lov trer i kraft straks. Samtidig oppheves bestemmelser i skattelovene av 18. august 1911, for landet § 35, for byene § 29, begges annet ledd, samt lov om avgift av arv § 1, tredje ledd.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

Lov om endring i lov av 13. juli 1921 om beskat- 28. juli.
ning til staten av aksjeselskaper og aksjonærer. Nr. 16.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 19. juli 1949 som lyder så:

28. juli.
Nr. 16.

I.

I § 6 i lov av 13. juli 1921 om beskatning til staten av aksjeselskaper og aksjonærer gjøres følgende endringer:

Annet ledd skal heretter lyde slik:

Riksskattestyret gir nærmere regler om hvordan oppgavene skal utferdiges og fastsetter skjemaer for oppgavene.

Tredje og fjerde ledd oppheves.

(Nåværende femte til syvende ledd blir tredje til femte ledd.)

II.

Denne lov trer i kraft 1. januar 1950.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

28. juli.
Nr. 17

Lov om endringer i lov av 19. juli 1946 om midlertidig tillegg til skattelovenes bestemmelser om etterligning.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 19. juli 1949 som lyder så:

I.

Følgende bestemmelser i lov av 19. juli 1946 om midlertidig tillegg til skattelovenes bestemmelser om etterligning, skal lyde slik:

§ 1. Når etterligning i henhold til landsskattelovens § 121, byskattelovens § 113, begjæres eller settes i verk i tiden inntil 1. januar 1951, nyttes særreglene i denne lov ved siden av den øvrige skatte-
lovgivning.

§ 10, første punktum.

Av kommuneskatt, fastsatt ved etterligning som går inn under denne lov, jfr. § 1, og gjelder skatteåret 1946—47 eller tidligere år, skal $\frac{1}{2}$ innbetales til Skattefordelingsfondet.

II.

Denne lov trer i kraft straks.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

Lov om endring i midlertidig lov av 30. juni 1947 om forhåndstrekk av skatt. 28. juli.
Nr. 18.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 19. juli 1949 som lyder så:

I.

§ 3 i midlertidig lov av 30. juni 1947 om forhåndstrekk av skatt skal lyde slik:

- Det skal i alminnelighet settes i verk forhåndstrekk overfor
- a) skattepliktige som tidligere har gjort tjeneste ombord på norske skip og herunder er skattlagt etter reglene i lov av 21. mars 1947 om skattlegging av sjøfolk.
 - b) utlendinger som er eller må antas å bli skattepliktige for lønnsinntekt som erverves her i landet.

Bestemmelsene i § 2, første ledds tredje punktum gjelder tilsvarende for forhåndstrekk etter denne paragraf.

II.

Denne lov trer i kraft straks.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

Lov om folkehøgskular.

VI HAAKON, Noregs Konge, gjer kunnigt:

28. juli.

at Oss er forelagt vedtak frå Stortinget av 22. juli 1949 som lyder so: 28. juli.
Nr. 19.

§ 1. *Skuleslag og namn.*

Denne lova gjeld fylkesskular, folkehøgskular og private ungdomsskular som av overstyret (sjå § 4) er godkjende til å få rikstilskott.

Desse skulane er i lova kalla folkehøgskular.

§ 2. *Føremål.*

Folkehøgskulane skal gje vaksen ungdom vidare ålmendaning.

§ 3. *Vilkår for rikstilskott.*

Skal ein folkehøgskule få rikstilskott, må staden for skulen, namnet, skuleplanen og bygningar vera godkjende av overstyret etter fråsegn frå fylket og skuledirektøren.

28. juli. Ein nyreist skule må ha minst 30 elevar på hovudkurset før
 Nr. 19. han kan få rikstilskott. For eldre skular fell rikstilskottet bort dersom skulen i 4 år etter kvarandre i medeltal har hatt mindre enn 25 elevar på hovudkurset. Overstyret kan i serhøve gjera unntak frå desse vilkåra. Det gjev og reglar om andre vilkår for at ein skule kan få rikstilskott.

§ 4. Overstyre og tilsyn.

Kyrkje- og undervisningsdepartementet er overstyre for folkehøgskulane.

Fylkesskulestyret fører tilsyn med desse skulane.

Kongen nemner ut ein tilsynsmann for folkehøgskulane.

§ 5. Styre.

Fylkesskulestyret er styre for dei skulane fylket driv.

Dei andre skulane skal ha eit styre på 4 medlemmer. Tre av desse blir valde for 4 år om gongen. Eigaren av skulen vel to medlemmer, og overstyret ein med personlege varamenn. Dessutan er styraren medlem av styret med røysterett i alle saker som ikkje vedkjem han sjølv eller hans eiga stilling.

§ 6. Tilsetjing og oppseiing m. m. av styrar og lærarar.

Styrar og lærarar blir tilsette på oppseiing. Dei pliktar å stå i godkjend vikarkasse. Oppseiingsfrist for styrar er 6 månader og for lærarar 3 månader. Første året skal vera prøveår slik at den tilsette kan seiast opp med 1 månads frist.

Offentleg utlysing skal gå føre alle tilsetjingar.

Styret tilset og seier opp styrar og likeeins lærarar og husmor etter innstilling frå styraren. Tilsetjing og oppseiing treng godkjenning frå overstyret.

Styraren tek ut vikarar og mellombels lærarar for ei tid på opptil 3 månader. Styret for skulen tilset med vanleg godkjenning av overstyret vikarar og mellombels lærarar for lenger tid.

§ 7. Utdanninga til styrar, lærarar og husmor.

Styrar og lærarar i teoretiske fag skal til vanleg ha utdanning frå lærarskule, universitet eller annan høgskule.

Lærarar i praktiske fag må til vanleg ha lærarutdanning i faget. Husmor ved internatskule må til vanleg ha utdanning frå Statens lærarinneskule i husstell eller tilsvarande utdanning.

Styraren må til vanleg ha styrt ein skule for ungdom i 2 år eller ha vore lærar ved ein slik skule i 5 år.

§ 8. *Styraren.*

28. juli.

Styraren er ansvarleg for skulen i samsvar med lov og gjeldande føresegner. Nr. 19.

§ 9. *Lærarråd.*

Lærarane i dei heile postane, husmora og timelærarane er med i lærarrådet. Styraren er formann i dette rådet og kallar inn til møte når han meiner det er føremålstenleg, eller når $\frac{1}{3}$ av lærarane krev det.

§ 10. *Elevane.*

Elevane skal ha fylt 17 år før 1. januar i skuleåret. I serhøve kan skulen ta opp elevar som er inntil eit år yngre.

§ 11. *Elevråd.*

Ved kvar folkehøgskule skal det vera eit elevråd på minst 5 medlemmer med varamenn. Elevrådet skal ta seg av interessene til elevane samstundes med at det hjelper styraren og lærarane i arbeidet for kameratskap, orden og trivnad i skulen og for vyrdnaden for skulen utetter.

§ 12. *Skuletida.*

Hovudkurset skal vara minst 24 veker. Dessutan skal skulane til vanleg i til saman minst 8 veker halda andre kurs, som kan leggja vekt på serlege arbeidsgreiner.

§ 13. *Utgiftene til folkehøgskulen. Rikstilskott m. m.*

1. Til drift av skular som er godkjende etter § 1, jfr. § 3, skal staten som regel yta $\frac{5}{6}$ og fylket $\frac{1}{6}$ av utgiftene. Innskott i Statens Pensjonskasse blir betalt inn av staten. Overstyret kan samtykkja i at den lut av utgiftene som fylket skal bera, kan skaffast til vegar på annan måte.

Driftsutgifter som det blir gjeve rikstilskott til, er:

- a) Læarløner etter regulativ, fastsett av Stortinget.
- b) Rente av ein husleigekapital fastsett av overstyret.
- c) Godtgjersle til vedlikehald, trygd, eigedomsskatt o. a. for den delen av skulen som blir nytta i undervisninga.
- d) Utgifter til oppvarming, lys og reinhald av skuledeilda.
- e) Godtgjersle for bruk av inventar og læremidlar.
- f) Frie foredrag, skuleboksamlingar, bladhald og andre utgifter som blir nærare fastsette i reglement.

2. Staten yter stipend til elevar som treng det.

3. Til vikarkassa åt folkehøgskulane yter staten årleg like mykje som medlemene betalar i årspengar.

28. juli.

§ 14. *Avhending og bortleige av skular.*

Nr. 19.

Ein skule som har stønad frå staten som lån, eller trygd for lån, eller som har fått statstilskott til nybygg eller utbetringar av eigedømen, kan ikkje avhendast eller leigast bort til andre føremål enn til folkehøgskule utan samtykke frå overstyret.

§ 15. *Lærebøker.*

Lærebøker for folkehøgskulane må vera godkjende av overstyret.

§ 16. *Ekspropriasjon.*

Kongen kan fastsetja at den grunn ein folkehøgskule treng til tuft, veg, vatn og kloakk til skule, internat og lærarbustader og til idrettsplass og skulehage, kan eksproprierast mot vederlag etter skjøn, når partane ikkje blir samde.

§ 17. *Reglement.*

Overstyret gjev nærare føresegner om:

- a) Skipnad av skular og kurs.
- b) Tenestekskipnad for styre, styrar, lærarar, husmor, skulelækjar o. a.
- c) Saker som lærarråd og elevråd skal drøfta.
- d) Bygningar og utstyr ved skular og internat.
- e) Stipendutdeling.
- f) Grunnlaget for utrekning av rikstilskottet til hovudkurs og andre kurs.
- g) Tenestekskipnad for tilsynsmannen.

§ 18. *Iverksetjing av lova.*

Denne lova tar til å gjelda frå den dagen Kongen fastset. Frå same dagen fell lov av 14. juni 1918 om tvungen avståelse av tomt m. v. til amtsskoler, folkehøgskoler eller andre ungdomsskoler bort.

Di hev Vi godkjent og stadfest, liksom Vi hermed godkjenner og stadfester dette vedtaket som lov, under Vår hand og riksseglet.

Gjeve på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

28. juli.

Kongeleg resolusjon.

Lov om folkehøgskular trer i kraft frå og med 1. oktober 1949.

Lov om endringer i lov om trygd mot arbeids- 28. juli.
løshet av 24. juni 1938. Nr. 20.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 22. juli 1949 som lyder så:

I lov om trygd mot arbeidsløshet av 24. juni 1938 blir gjort følgende endringer:

I.

Lovens overskrift skal være: Lov om trygd mot arbeidsløyse.

Overskriften til lovens kapitel 1 skal være: Trygdeplikt. Stø-
nadsrett.

Overskriften til kapitel 6 skal være: Administrasjon.

II.

Følgende betemmelser i loven skal lyde:

§ 1. Pliktig til arbeidsløysetrygd etter denne lov er alle arbeids-
takere som er pliktig til sjuketrygd etter lov om sjuketrygd § 1,
jfr. § 2, og §§ 91 og 100 punkt 1 så nær som arbeidstakere:

1. i jordbruk og virksomheter drevet som ledd i gårdens jord-
bruksdrift når de er i slekt med arbeidsgiveren eller hans sam-
levende ektefelle i rett opp- eller nedstigende linje eller side-
linje så nær som søsken, eller står i like nært adopsjons- eller
svogerskapsforhold til dem;
2. i reindrift;
3. i sjøfart, når inntekten er større enn den alminnelige inntekts-
grense for pliktig sjuketrygd;
4. i fangst og fiske, herunder tilvirking av fangsten utafor riket;
5. i huslig arbeid i private heimer, på anstalter og pleieheimer og
i herberger som ikke blir drevet med hotellbevilling etter lov
av 25. juni 1935, nr. 12, kapitel I, jfr. samme lov § 13;
6. i heimearbeid;
7. som har hovedervert i sjølstendig virke;
8. som arbeider som representant, agent eller selger og blir lønt
etter arbeidsresultat;
9. som bare blir lønt med fritt opphold, eller som etter reglene i
sjuketrygdloven § 12 hører til klasse 1.

Kongen kan etter at Arbeidsdirektoratet (jfr. § 23) har uttalt
seg, unnta fra trygdeplikt:

- a) arbeidstakere i virksomheter som i alminnelighet er i gang bare
kort tid av året — og
- b) arbeidstakere som ellers ikke er trygdepliktige, men som har
trygdepliktig arbeid i et forut fastsatt kortere tidsrom.

28. juli. Er det tvil om noen er unntatt fra trygdeplikt etter denne
 Nr. 20. paragraf, punkt 1—9 og foregående ledd, avgjør arbeidsnemnda saka, (jfr. sysselsetningsloven § 4).

§ 2. Om inn- og utmelding gjelder reglene i sjuketrygdloven på tilsvarende måte. Departementet kan gi særlige forskrifter.

§ 3. Stønad etter denne lov er:

1. Dagpenger.
2. Hjelp til reise og flytning.
3. Medlemmets og arbeidsgiverens del av premie til pliktig sjuketrygd under arbeidsløyse, jfr. sjuketrygdloven § 1.f.

I stedet for stønad kan arbeidsnemnda gi tilskot til yrkesopp-
 læring etter § 15.

§ 4. Dagpengene er:

Sjuketrygdklasse 2 i grunnsats		kr. 2
—»—	3 —»—	» 3
—»—	4 —»—	» 4
—»—	5 —»—	» 5
—»—	6 —»—	» 6

med et forsørgingstillegg på kr. 0,67 pr. dag (kr. 4 pr. veke) for forsørgt ektefelle og hvert forsørgt barn under 16 år. I den tid begge foreldre samtidig har rett til dagpenger, får bare en av dem forsørgingstillegg (barnetillegg). Det betales av det fond som betaler stønad til mannen.

Har den arbeidslause ektefelle som er varig arbeidsufør, eller er han enkemann (enke) og har barn som gir rett til forsørgingstillegg, får han kr. 0,67 pr. dag til hjelp i huset. Kvinne uten forsørger får samme tillegg når hun har barn som gir rett til tillegg.

Dagpenger (grunnsats og tillegg) må dog tilsammen ikke overstige kr. 9 pr. dag eller utgjøre mer enn 90 pst. av den arbeidsinntekt som er lagt til grunn for klasseføringa.

Dagpenger skal betales etter den klasse den arbeidslause sist sto i. Departementet eller den dette gir fullmakt kan fastsette nærmere regler om avvik fra dette når den arbeidslause har skiftet klasse i det siste året.

Dagpenger og mulige tillegg betales ikke for søndager.

§ 5. For å få dagpenger må den som er trygdet,

1. være arbeidsfør;
2. være arbeidslaus uten egen skyld;
3. ha meldt seg som arbeidssøker;
4. ha vært arbeidslaus og meldt som arbeidssøker i minst 6 av de siste 9 dager, søndager unntatt. Har den arbeidslause like

før han meldte seg som arbeidssøker, vært arbeidsufør, kan 28. juli.
ventetida avkortes med ventedager som han har hatt før han Nr. 20.
ble arbeidsufør, og med ventedager utenom søndager som han
etter lov om sjuketrygd § 18 punkt 1 har hatt den tid han
var arbeidsufør.

Ventetida faller helt bort hvis den arbeidslause like før han
meldte seg som arbeidssøker, har vært arbeidsufør i minst 4
veker i sammenheng;

5. ha vært i arbeid som fører med seg plikt til arbeidsløysetrygd
minst 45 veker (premieveker) i løpet av 4 år.

§ 6. Trygda betaler dagpenger i inntil 15 veker i løpet av 12
måneder. Tallet på stønadsveker skal likevel ikke være større enn
en tredjedel av tallet på premieveker i de siste 4 år før kravet ble
satt fram, med fradrag av de veker han har hatt stønad i samme
tidsrom. Departementet eller den dette gir fullmakt kan fastsette
nærmere regler om avvik fra foregående punktum når den arbeids-
lause ikke får stønadsveker som svarer til en tredjedel av premie-
vekene i det siste året.

Den som har hatt dagpenger i 15 veker i løpet av 12 måneder,
kan ikke igjen få dagpenger før han har vært i trygdepliktig arbeid
i minst 15 veker i de siste 2 år før nytt krav om stønad blir framsatt.

En arbeidslaus har ikke rett til dagpenger i den ventetid som
er fastsatt i § 5, punkt 4.

Får en arbeidslaus som er trygdet, midlertidig arbeid i inntil
12 dager, og blir han så igjen arbeidslaus, skal de dager han er
arbeidslaus før og etter det midlertidige arbeid, reknes for å høre
til samme arbeidsløysetidsrom. Men stønad og arbeidsinntekt til-
sammen må for veka ikke komme over den høyeste stønad han ville
oppnådd for full arbeidsløyse med tillegg av en halvpart.

§ 7. Kongen kan innskrenke stønaden eller auke premiene etter
denne lov for grupper av arbeidstakere med særlig stor vågnad for
arbeidsløyse.

§ 8. For å få hjelp til reise og flytting må en arbeidslaus som
er trygdet, være sikret arbeid på det nye sted og fylle vilkåra i § 5
punkt 1—3 og 5. Hjelpa kan ikke være høyere enn dagpenger i 4
veker, mulig forsørgingstillegg medreknet, og heller ikke overstige
de samlede rettigheter som den arbeidslause har etter § 6, annet og
tredje punktum. Avgrensinga etter § 6, første punktum gjelder ikke.

§ 9. Får en arbeidstaker som er trygdet kortere arbeidstid og
mindre arbeidsinntekt på grunn av driftsinnskrenkning eller har en
arbeidslaus noen tilfeldig arbeidsinntekt, kan arbeidsnemnda gi ham
delvis dagpenger og i tilfelle forsørgingstillegg. § 6 siste ledd siste
punktum gjelder på tilsvarende måte. Stønaden må sammenlagt for

28. juli. året ikke overstige det beløp arbeidstakeren kunne ha fått i samme Nr. 20. år om han var heilt arbeidslaus.

For å få stønad etter denne paragraf må den arbeidslause ellers fylle vilkåra i § 5 punkt 1—3 og 5. Dessuten må den kortere arbeidstid, reknet fra meldinga, ha vart så lenge at den tapte arbeidstid tilsammen svarer til ventetid etter § 5, punkt 4.

Arbeidsdirektoratet kan gi nærmere føreseigner om stønad etter denne paragraf.

§ 10, punkt 1—4.

En arbeidslaus som er trygdet, har ikke rett til arbeidsløysstønad når han:

1. a) Direkte tar del i streik eller er omfattet av lockout eller annen arbeidstvist.
- b) På grunn av arbeidstvist som nevnt under a, uten å ta del i den, er blitt arbeidslaus ved bedrift eller arbeidsplass som tvisten gjelder og det må antas at hans lønns- eller arbeidsvilkår vil bli påvirket av utfallet av tvisten.
2. Er blitt arbeidslaus på grunn av dårlig forhold eller uten rimelig grunn har sagt opp sin plass eller sluttet sitt arbeid. Når det er gått minst 4 veker etter at han ble arbeidslaus og meldte seg som arbeidssøker, kan arbeidsnemnda gi ham stønad.
3. Uten rimelig grunn nekter å være med i kurser for arbeidslause, satt i gang av eller støttet av kommunal eller offentlig myndighet.
4. Nekter å ta tilbudt arbeid når arbeidsnemnda finner at det er høvelig for ham og
 - a) det er lønt etter tariff eller sedvane på stedet, eller
 - b) lønna er fastsatt av offentlig eller kommunal myndighet og minst er 25 pst. høgere enn den stønad den arbeidslause har rett til etter denne lov.

Retten til stønad faller ikke bort om han nekter å ta arbeid som er blitt ledig på grunn av arbeidstvist, godkjent av hovedsammenslutninger for de arbeidere tvisten gjelder og ikke kjent ulovlig ved dom.

§ 11. Melding som arbeidssøker skal skje til arbeidsformidlingen for oppholdskommunen. Arbeidssøkeren skal møte fram personlig og minst 2 ganger i veka så lenge han er arbeidslaus. Arbeidsdirektoratet kan fastsette andre regler. Direktoratet kan overlate til fylkesarbeidsnemnda å fastsette slike regler.

§ 12. Søknad om stønad skal sendes arbeidsformidlingen for søkerens oppholdskommune, jfr. § 11.

Arbeidsformidlingen skal sende søknaden til trygdekassa i oppholdskommunen som skal sende den vidare til trygdekassa i trygde-

kommunen (den trygdekassa der søkeren sist var innmeldt som trygdepliktig). Arbeidsformidlingen og trygdekassene skal gi de opplysninger som har noe å si for retten til stønad. Trygdekassa i trygdekommunen skal sende søknaden til arbeidsnemnda i samme kommune til avgjerd.

Når arbeidsformidlingen for oppholdskommunen har mottatt kravet, skal melding straks sendes til søkerens siste arbeidsgiver. Sier han ikke fra innen 5 dager, skal nemnda gå ut fra at han ikke har noe imot at stønad blir gitt. Melding kan falle bort hvis det foreligger tilstrekkelige opplysninger gjennom utmelding til trygdekassa.

§ 13. Arbeidsløsefondet i trygdekommunen utbetaler tilkjent stønad. Dagpenger utbetales i etterskott hver veke gjennom trygdekassa på stedet.

Når stønadsmottakeren igjen får lønt arbeid eller det skjer endringer i grunnlaget for stønad, skal han straks gi melding om det til den arbeidsformidling der han melder seg som arbeidssøker.

Når en arbeidslaus som har krav på stønad oppholder seg i en annen kommune enn trygdekommunen, kan han med samtykke av nemnda i trygdekommunen heve sin stønad i oppholdskommunen. Arbeidsformidlingen og trygdekassa i oppholdskommunen skal i så fall føre kontroll for trygdekommunen.

Arbeidsdirektoratet kan fastsette annen ordning for utbetaling av stønad og ellers gi nærmere føresegner om utbetaling av stønad og kontroll.

§ 14. Arbeidsnemnda kan vedta at stønad helt eller delvis skal utbetales til den eller dem som en trygdet forsørger, i stedet for til ham selv. Vedkommende kan i tilfelle få stønaden utbetalt i sin oppholdskommune.

§ 15. Arbeidsnemnda kan i stedet for stønad gi tilskott til yrkesopplæring når det er liten utsikt til at den som er trygdet kan få varig og høvelig arbeid i sitt yrke og det er sannsynlig at yrkesopplæring kan føre til varig arbeid for ham.

Arbeidsnemnda kan i stedet for stønad gi hjelp til ny leveveg til den som er trygdet og som er kommet ut av arbeid på grunn av sjukdom, uførhet, alder eller liknende særlige forhold, når det er liten utsikt til at søkeren kan få varig og høvelig arbeid i sitt yrke og det er sannsynlig at hjelpa kan føre til varig arbeid for ham. Hjelp til ny leveveg må ikke overstige det beløp søkeren kunne ha fått i form av dagpenger.

For å få tilskott etter første eller annet ledd må søkeren fylle vilkåret i § 5, punkt 5.

Departementet kan fastsette nærmere føresegner til gjennom-

28. juli føring av denne paragraf, derunder at det for tilskott til yrkesopp-
Nr. 20. læring kan gjøres unnatak fra regelen i § 10, punkt 7.

§ 16. Gir den som søker stønad uriktig opplysning om forhold som har noe å si for hans rett til stønad eller lar han være å gi opplysning om slike forhold, og skaffer han seg på den vis stønad som han ellers ikke ville fått, kan arbeidsnemnda ta fra ham retten til stønad, delvis eller helt.

§ 17. Trygdepliktig arbeidstakar og hans arbeidsgiver skal svare vekepremie etter følgende tabell:

Sjuketrygdklasse 2	kr. 0,36
—»— 3	» 0,52
—»— 4	» 0,70
—»— 5	» 0,90
—»— 6	» 1,00

Av premien faller en halvdel på hver av partene.

Premien skal alltid reknes for heil kalenderveke uten omsyn til vekedagen da trygdeplikta tok til eller sluttet. Når en arbeidstaker er fritatt for å betale sjuketrygdpremie etter lov om sjuketrygd, bortfaller også premien til arbeidsløysetrygda.

§ 18. Trygdekassa skal kreve inn premiene etter § 17 og holde dem skilt fra andre midler trygdekassa har.

Arbeidsgiveren skal betale inn heile premien for samme tid som og samtidig med sjuketrygdpremiem. Blir premien ikke betalt ved forfall, kan det reknes rente med 6 av hundre årlig til betaling skjer.

Arbeidsgiveren har rett til å holde av i lønna den delen av premien som faller på den trygdepliktige arbeidstaker etter samme regler som for sjuketrygdpremiem.

Har en arbeidstaker arbeid hos flere arbeidsgivere, svarer den arbeidsgiver som betaler hans sjuketrygdpremie for heile premien til arbeidsløysetrygda uten rett til å søke sin del igjen hos noen av de andre arbeidsgivere.

Stryking av premie må godkjennes av arbeidsnemnda.

Reglene om innkreving av og utpanting for sjuketrygdpremie, gjelder for øvrig på tilsvarende måte.

Ved trygd av sjømenn i utenriks fart gjelder føresegnene om utpanting og panterett i lov av 24. juni 1931 om ulykkestrygd for sjømenn § 14, nr. 4, annet ledd tilsvarende.

§ 20 første og fjerde ledd.

Premiene går til et stedlig arbeidsløysefond, som dekker alle utgifter etter denne lov, når ikke annet er fastsatt. Midler som ikke

går med til å dekke løpende utgifter, skal fastsettes etter regler som Kongen gir. 28. juli.
Nr. 20.

— — — — —
— — — — —

Er et stedlig arbeidsløysefond større enn 5 ganger fondets gjennomsnittsutgifter for de siste 7 år, kan Kongen bestemme at det overskytende delvis eller helt skal overføres til Riksreservefondet.

§ 21. Har det stedlige arbeidsløysefond ikke andre midler enn løpende premieinntekt og kommunetilskott og dette ikke er tilstrekkelig til å dekke fondets utgifter i rekneskapsåret, skal Riksreservefondet skyte til det som mangler. Staten betaler for hvert budsjettår til Riksreservefondet 60 % av de utgifter dette har hatt etter første punktum og overtar når Riksreservefondet er oppbrukt, de forpliktelser det har etter denne loven.

Departementet gir nærmere føresegner om midlertidige lån av Riksreservefondet til de stedlige fond.

§ 22. Vedtak en arbeidsnemnd gjør på grunnlag av denne lov, kan ankes inn for fylkesarbeidsnemnda (jfr. sysselsettingsloven § 3).

Vedtak som fylkesarbeidsnemnda gjør, kan ankes inn for Arbeidsdirektoratet dersom avgjerda er av stor rekkevidde eller har betydning ut over den saka det gjelder.

Rett til anke har:

1. en arbeidstaker som er eller krever å bli trygdet når han mener at et vedtak i hans sak er mot loven;
2. en arbeidsgiver når det gjelder spørsmål om noen skal være unntatt fra trygda;
3. et nemndsmedlem som er uenig i vedtaket. Samme rett har sekretæren i nemnda når han mener at vedtaket er mot loven.

Anken stanser ikke utbetaling av stønad.

Ankefristen er to veker reknet fra den dag den som har rett til anke, ble kjent med vedtaket.

Saker som ikke er av rent skjønnsmessig art, kan bringes inn for domstolene etter at saka har vært lagt fram for Arbeidsdirektoratet. Gebyr etter lov om betaling for offentlige forretninger av 4. februar 1938, kap. 1, betales ikke for behandling av saker som blir reist av noen som er trygdet eller krever å bli trygdet.

§ 23. Arbeidsdirektoratet er styre for arbeidsløysetrygda, jfr. lov om tiltak til å fremme sysselsetting av 27. juni 1947 §§ 1 og 2.

§ 26. Om administrasjon, rekneskap, kontroll og ansvar gir departementet eller den det gir fullmakt de nødvendige føresegner.

Departementet fastsetter det vederlag som trygdekassa skal ha for arbeidet med arbeidsløysetrygda etter at styret for trygdekassa og arbeidsnemnda har uttalt seg.

§ 27. Arbeidsnemnda er styre for arbeidsløysefondet.

28. juli. § 28. Arbeidstakere som er trygdet etter denne loven, kan slå
 Nr. 20. seg sammen i hjelpekasse som gir tilleggsstønad ut over den tid
 som er fastsatt i kapitel 1. Tilleggsstønad kan være en eller flere av
 de arter som er nevnt i § 3.

Hjelpekasser som fyller vilkåra i dette kapitel, skal på søknad godkjennes av departementet. Godkjent hjelpekasse har rett til å få godtgjort av staten halvdel av utbetalt tilleggsstønad. Departementet fastsetter den dag da kassa får rett til statstilskott.

§ 29, punkt 1—5.

For at en hjelpekasse skal kunne bli godkjent, må minst en halvdel av inntektene være innskott fra medlemmene. Dens vedtekter må dessuten ha regler om:

1. At medlemmene ikke har rett til stønad før de har stått som medlem av kassa minst det siste halvår og betalt innskott minst 26 veker etter siste innmelding.
2. At stønaden ikke må være høyere enn stønaden etter kapitel 1.
3. At stønaden ikke må gis for lengre tid enn 15 veker i løpet av 12 måneder.
4. At reglene i denne lov § 5, 1—3 og §§ 10 og 11 skal gjelde på tilsvarende måte.
5. At stønad ikke blir utbetalt før den arbeidslause legger fram erklæring fra trygdekassa i trygdekommunen om:
 - a) at han for tida har brukt opp sin rett til stønad etter kapitel 1,
 - b) hvilken stønad han sist har hatt, jfr. § 4.

§ 30. Godkjent hjelpekasse skal gi alle arbeidstakere innen den eller de arbeidsgreiner den omfatter, adgang til å bli medlemmer på like vilkår. Arbeidstakere som ikke er med i den eller de foreninger som hjelpekassa er knyttet til, skal dog ikke ha stemmerett når det gjelder vedtektene for kassa og heller ikke ha rett til å være med i kassestyret, hvis ikke foreningen vedtar noe annet. Betaler organisasjonen utgiftene til administrasjonen av kassa, kan den til dekning av administrasjonsutgifter legge på avgiften 10 pst. for arbeidstakere som ikke er med i foreningen og, hvis dette blir for lite, med samtykke av departementet, forhøye prosenten inntil 15.

§ 32. Finner noen som er eller krever å bli medlem av en hjelpekasse at kassestyrets vedtak i hans sak er mot loven, kan han anke over det til Arbeidsdirektoratet. Om ankefrist gjelder § 22, femte ledd, på tilsvarende måte.

§ 33. Arbeidsdirektoratet eller den dette gir fullmakt, skal føre tilsyn med hjelpekassa. Departementet kan fastsette regler for tilsynet.

§ 34. Hjelpekassene skal innen 6 veker etter utløpet av hvert kvartal sende inn til Arbeidsdirektoratet oppgaver over utbetalt stø-

nad sammen med opplysninger og vedlegg som departementet be- 28. juli.
stemmer. Nr. 20.

Hjelpkassene skal sende utdrag av årsrekneskap og årsmelding til Arbeidsdirektoratet innen 3 måneder etter rekneskapsårets slutt.

§ 36, annet og tredje ledd.

Den som ikke i rett tid gir slike meldinger og opplysninger som blir krevd etter regler fastsatt av departementet etter § 2, eller som ved melding etter § 2 eller ved krav om stønad forsettlig gir uriktige opplysninger av vekt for retten til stønad, straffes med bøter, hvis ikke forholdet går inn under strengere straffebud. Påtale finner bare sted etter krav fra Arbeidsdirektoratet eller fra den arbeidsnemnd som har saka.

Arbeidsdirektoratet eller den arbeidsnemnd som har saka, kan kreve påtale etter sjuketrygdloven § 75 i saker som gjelder arbeids-
løysetrygda.

§ 37, punkt 1.

1. Til bruk for saker etter denne lov plikter offentlige og kommunale myndigheter å gi trygdemyndighetene de opplysninger som vedkommende i kraft av sin stilling sitter inne med.

Arbeidsdirektoratet kan til bruk for saker etter denne lov, kreve forklaringer opptatt ved utenrettslig eller rettslig etterforskning. Kongen kan gi nærmere forskrifter om det.

§ 38. Kongen kan fastsette de endringer i og tillegg til denne lov som er nødvendige for å tilpasse arbeidsløysetrygda på sjøfolk i utenriks fart.

§ 39, første og annet ledd.

Midler i stedlige arbeidsløysefond som pr. 31. desember 1945 oversteg kr. 400 for hvert medlem reknet i gjennomsnitt for de tre siste rekneskapsår, skal innen hvert fylke overføres til et tiltaksfond.

Fondets midler skal nyttes til tiltak som avhjelper eller motvirker arbeidsløyse, så langt råd er ved å skape nye arbeidsmuligheter, og til tiltak for fremme av yrkesopplæring.

§§ 40 og 41 faller bort.

III.

Denne loven tar til å gjelde 3. oktober 1949. Likevel skal reglene i § 21 legges til grunn for utrekninga av statens tilskott til arbeidsløysetrygda også før den nevnte dagen.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

28. juli. Lov om endring i lov om arbeidervern av 19.
Nr. 21 juni 1936.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 22. juli 1949 som lyder så:

I.

Følgende føresegger i lov om arbeidervern av 19. juni 1936 skal lyde:

§ 15 punkt 3.

For arbeid etter punkt 1, litra g skal det finne sted et ukentlig skiftombytte etter en av tilsynet godkjent skiftplan.

Skiftombyttet skal foretas slik at arbeiderne, med en gjennomsnittlig arbeidstid av $45\frac{1}{3}$ time pr. uke, så vidt mulig får søn- og helgedagsfritid som i punkt 2, første ledd anført og minst hver tredje søndag.

§ 17 punkt 1 og 2.

1. a. En arbeiders alminnelige arbeidstid må ikke være over 8 timer daglig og ikke over 48 timer uka. Er den alminnelige arbeidstid på bestemte dager regelmessig kortere enn 8 timer, kan den de øvrige dager i samme uke forlenges tilsvarende, men høyst med 1 time.
- b. Den alminnelige arbeidstid for arbeidere under dagen i gruver må ikke være over 40 timer uka, regnet gjennomsnittlig i et tidsrom av 3 uker. Til arbeidstida regnes også faringstida.

Faller det i en uke en eller flere helgedager utenom søndagen, gjelder for denne uke ikke bestemmelsen i § 15 punkt 1, første ledd om tidligere arbeidshvil dagen før søn- eller helgedag. På jul-, påske- og pinseaften skal dog arbeidet slutte senest kl. 15.

Skulle gjennomføringa av disse bestemmelser helt eller for en vesentlig del gjøre drifta av en gruve umulig, kan Kongen, etter at Arbeidstilsynsrådets uttalelse er innhentet, tillate at arbeidstida, faringstida innregnet, blir forlenget opp til de grenser som er nevnt i punkt a.

2. For arbeid av den art som er angitt i § 15 punkt 1 g, skal den alminnelige arbeidstid, etter skiftplan godkjent av tilsynet, ikke være over $45\frac{1}{3}$ time pr. uke i gjennomsnitt i løpet av skiftperioden. Ved godkjenningen av skiftplanen skal legges særlig vekt på det som flertallet av arbeiderne ønsker.

II.

Denne lov trer i kraft 1. april 1950.

28. juli.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Nr. 21.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

Lov om tillegg til lov nr. 3 av 10. april 1915 om 28. juli barn hvis foreldre ikke har inngått ekteskap Nr. 22. med hverandre.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 22. juli 1949 som lyder så:

I.

Lov om barn, hvis foreldre ikke har inngått ekteskap med hverandre av 10. april 1915 § 12, 5. ledd skal ha følgende tilføyelse:

Ved forkynnelse etter domstolslovens § 181 utelates barne-
morens og barnets navn i kunngjøring m. v. som nevnt i paragrafens
annet ledd, 1. og 2. punktum og i skrift som slås opp på rettsstedet
i medfør av § 181, 1. ledd, med mindre retten på grunn av særlige
forhold annerledes bestemmer.

II.

Denne lov trer i kraft straks.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

Lov om endring i midlertidig lov av 18. juli 28. juli 1917 om skatt på motorvogner og lystfartøyer Nr. 23. samt visse forestillinger og framvisninger m. v.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 22. juli 1949 som lyder så:

Midlertidig lov av 18. juli 1917 med tilleggslover om skatt på motorvogner og lystfartøyer samt visse forestillinger og framvisninger m. v. § 15, skal heretter lyde slik:

28. juli. Av betalte inngangspenger til forestillinger og framvisninger, Nr. 23. såsom kinematografer, revyteatre, varieteer, kabareter, viseaftener, sirkusforestillinger, menagerier og lignende samt til offentlige dans og maskerade, hvortil adgang mot betaling er alminnelig, erlegges skatt beregnet etter inngangspengenes samlede beløp.

Unntatt er:

1. Dramatiske forestillinger, hvorunder oppførelser av operaer og operetter (dog ikke forestillinger av revy- og serveringsteatre) samt amatørforestillinger.
2. Konserter (konserter, hvorved utenlandsk kunstner medvirker, dog bare når de holdes av orkester- eller musikkforeninger, som har direkte eller indirekte støtte av stat eller kommune eller har fremme av musikklivet til formål).
3. Framvisninger av levende bilder i forbindelse med foredrag, hvor dette er det vesentlige.
4. Utstillinger av kunstverker og gjenstander av vitenskapelig art.
5. Utstillinger foranstaltet av stat, kommune eller næringskorporasjoner.
6. Sportsoppvisninger, unntaken sådanne, ved hvilke profesjonelle idrettsutøvere opptrer.
7. Forestillinger og framvisninger m. v. i veldedig øyemed.
8. Danseframvisninger (scenedans, ballett).
9. Offentlig dans arrangert av lag og foreninger som ikke har erverv til formål.
10. Framvisninger av opplysningsfilm.

Også i andre tilfelle kan vedkommende regjeringsdepartement frafalle, nedsette eller helt ettergi skatt, når omstendighetene i særlig grad taler derfor.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON
(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

28. juli. **Midlertidig lov om funksjonstiden for Kornrådet**
Nr. 24. som ble valgt 4. juli 1945.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 22. juli 1949 som lyder så:

Det Kornråd som ble valgt av Stortinget 4. juli 1945 gjør tje- 28. juli.
neste til og med 30. juni 1950.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og be-
krefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Nr. 24.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

Lov um brigde i rettstap-reglane i landssvik- 28. juli.
lovene. Nr. 25.

VI HAAKON, Noregs Konge, gjer kunnigt:

at Oss er fyrelagt vedtak frå Stortinget av 26. juli 1949 som
lyder so:

§ 1. Ingen kan dømast til rettstap som nemnt i landssviklova
§ 10 nr. 4, 8 eller 9, minder han vert dømd til fridomsstraff på
meir enn 8 år.

Det same gjeld frådøming av rettar som nemnt i landssviklova
§ 10 nr. 5 når dei ikkje er medtekne i straffelova § 29 nr. 4.

§ 2. Rettstap som nemnt i «landssvikanordningen» § 11 nr. 4,
5, 8 og 9, eller landssviklova § 10 nr. 4, 5, 8 og 9, fell burt for dei
som er dømde til slikt rettstap etter fyresegn i landssviklova, den
ålmenne straffelova kap. 8 eller 9 eller etter krigsartiklane i den
militære straffelova, når domen ikkje gjeng ut på fridomsstraff i
meir enn 8 år. Dette gjeld ikkje dei rettane som er upprekna i
straffelova § 29 nr. 4.

§ 3. Serlege fylgjur som lovene har knytt til tap av røysterett
i offentlege saker, gjeld ikkje den som er dømd etter fyresegn som
nemnt i § 2 fyrste punktum, minder domen gjeng ut på fridoms-
straff i meir enn 8 år.

§ 4. Etter 8. mai 1950 kan ingen dømast til rettstap som nemnt
i landssviklova § 10 nr. 1 eller 2, minder domen gjeng ut på fri-
domsstraff i meir enn 1 år.

For dei som er dømde til rettstap som nemnt i «landssvikanord-
ningen» § 11 nr. 1 eller 2, eller landssviklova § 10 nr. 1 eller 2, fell
rettstapet burt frå og med 9. mai 1950, når domen ikkje gjeng ut
på fridomsstraff i meir enn 1 år.

§ 5. Denne lova tek til å gjelda straks.

Di hev Vi godkjent og stadfest, liksom Vi hermed godkjenner
og stadfester dette vedtaket som lov, under Vår hand og rikssseglet.

Gjeve på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

28. juli. Lov om Statens Pensjonskasse.

Nr. 26.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 26. juli 1949 som lyder så:

Kap. 1. Formål og organisasjon.

§ 1. Statens Pensjonskasse er en statsgarantert kasse til dekning av de pensjoner som etter denne eller andre lover skal utbetales av kassen.

§ 2. Pensjonskassen hører administrativt under det departement som Kongen bestemmer.

Kassen ledes av et styre som består av den administrerende direktør og to andre medlemmer som med personlige varamenn oppnevnes av Kongen. Ett av styrets medlemmer med varamann oppnevnes blant kassens medlemmer etter forslag fra de tjenestemannsorganisasjoner som departementet bestemmer.

Styret gir årlig en beretning om virksomheten i siste regnskapsår. Beretningen skal omfatte både Statens Pensjonskasse og Den Norske Enkekasse. Styret skal til departementet gi særskilte beretninger om de forsikringstekniske oppgjør. Utdrag av disse beretninger tas inn i årsberetningen.

Kongen fastsetter instruks for styret og nærmere regler om forvaltningen av fondsmidlene.

§ 3. Styret for Statens Pensjonskasse skal også være styre for Den Norske Enkekasse, som bærer sin del av administrasjonsutgiftene. Departementet fordeler utgiftene.

Statens Pensjonskasse overtar de eiendeler og forpliktelser som Pensjonskassen for Statens Tjenestemenn har. Fra overtakelsen skal godskrivning av rente og arv etter §§ 3 og 4 i lov nr. 3 av 1. juli 1893 først skje ved medlemmets overføring fra innskyterklassen til pensjonistklassen. Til grunn for beregningen legges den pensjonstabell som etter nevnte lovs § 5 gjelder for omregning av kontobeløp til løpende pensjoner. Ved slik omregning skal pensjonstabellen ikke være ugunstigere for medlemmet enn den tariff som er vedtatt av Stortinget 1. april 1940.

§ 4. Vedtak som styret treffer etter denne lov og som gjelder medlemmenes og pensjonistenes rettigheter og plikter kan ankes inn for departementet av den som vedtaket går imot.

Kap. 2. Medlemsskap.

§ 5. Medlem av pensjonskassen er den som har en innlemmet stilling uten å være utelukket etter loven, og enhver som har eller har rett til pensjon for en slik stilling han tidligere har hatt.

Pensjonist er enhver som har pensjon etter denne lov.

§ 6. Kongen bestemmer med Stortingets samtykke hvilke stillinger skal innlemmes i Statens Pensjonskasse, og fra hvilket tidspunkt dette skal skje. 28. juli.
Nr. 26.

Også midlertidig innehaver av innlemmet stilling — herunder innehaver som er tilsatt på prøve — blir medlem av pensjonskassen, med mindre styret på grunn av særlige forhold bestemmer noe annet.

§ 7. Medlemmer av regjeringen går ikke inn under denne lov. Hvis noen ved sin inntreden i regjeringen innehar innlemmet stilling, skal han fremdeles være innskotspliktig i denne stilling. Selv om han når aldersgrensen for denne stilling, får han ikke pensjon før han trer ut av regjeringen, og innskott betales til dette tidspunkt. Det samme gjelder når han har vartpenger av staten etter å ha trådt ut av regjeringen.

Disse bestemmelser gjelder også for statssekretærer.

§ 8. Den som ved sin tilsetting i innlemmet stilling har mindre enn fem år igjen til aldersgrensen, blir ikke medlem av pensjonskassen når han tidligere ikke har vært medlem eller har vært medlem, men har fått utløsning etter § 24, tredje ledd.

Styret kan vedta at et medlem som på grunn av sin helse-tilstand eller av andre grunner antas å påføre kassen særlig stor risiko, skal utelukkes fra medlemsskap. Styret kan omgjøre vedtaket, dersom grunnlaget for det senere faller bort.

§ 9. Når det besluttes at en stilling eller en gruppe av stillinger skal innlemmes i pensjonskassen, jfr. § 6, kan det samtidig bestemmes at innehaverne av stillingene ikke skal tas opp som medlemmer av kassen eller at opptaking skal skje på andre vilkår enn loven ellers fastsetter.

For stilling som ikke er ren statsstilling, kan Kongen med Stortingets samtykke nytte bestemmelsene i første ledd også på dem som senere tilsettes i stillingen.

§ 10. Departementet kan bestemme at en stilling midlertidig skal innlemmes inntil det er truffet endelig bestemmelse om dette.

Blir det bestemt at stillingen ikke skal innlemmes, blir innbetalte innskott å betale tilbake uten renter dersom innehaveren ikke er avgått ved døden eller har fått invalidpensjon før bestemmelsen ble truffet.

Kap. 3. Innskott.

§ 11. Et medlem plikter å betale innskott til pensjonskassen etter reglene i dette kapitel.

Når intet annet er bestemt i denne lov, skal innskottet være 10 pst. av innskottsgrunnlaget.

§ 12. Ved fastsettingen av innskottsgrunnlaget legges til grunn den faste lønn (regulativlønnen), medregnet opptjente alderstillegg,

28. juli. pengegodtgjøring som trer istedenfor naturalytelse og personlige tillegg som er fastsatt av Stortinget eller som pensjonskassens styre bestemmer skal tas med. Alminnelige faste tillegg til regulativløn-
Nr. 26. nen av varig art tas med dersom det bestemmes av Stortinget. Naturalytelser tas med når det ikke gjøres fradrag i regulativlønnen for slike ytelser.

Derimot tas ikke med tillegg som ytes for tjenestgjøring i visse deler av landet eller i utlandet (stedstillegg) eller godtgjøring for utgifter som er forbundet med stillingen, f. eks. kontorholdsgodtgjøring, tellepenger og bekledningsgodtgjøring.

Verdien av naturalytelser og av inntekter som er undergitt tilfældige endringer, fastsettes skjønnsmessig av pensjonskassens styre.

§ 13. Med samtykke av departementet kan pensjonskassens styre fastsette særskilt innskottsgrunnlag når det finnes påkrevd på grunn av særegne lønningsregler eller andre forhold.

Departementet kan for enkelte stillinger eller grupper av stillinger fastsette regulativer for innskottsgrunnlaget.

§ 14. Innskottsgrunnlaget skal ikke overstige kr. 13 000. Dette gjelder også når et medlem innehar flere stillinger som er innlemmet.

§ 15. Innskott betales for den tid et medlem oppebærer lønnen for den eller de innlemmede stillinger han innehar.

I den tid et medlem på grunn av permisjon, redusert arbeidstid eller andre forhold ved tjenesten oppebærer bare en del av lønnen, betales innskott bare av denne del. Skyldes den nedsatte lønnsbetaling permisjon som gir medlemmet rett til invalidpensjon etter reglene i denne lov, kan pensjonskassens styre når det finnes rimelig, frafalle kravet om innskottsbetaling for den del av grunnlaget som ikke er kontant lønn.

Et medlem har rett til å betale fullt innskott i inntil to år under permisjon uten lønn eller med delvis lønn. Den som ønsker å betale frivillig innskott, må selv melde dette til pensjonskassen innen permisjonstidens utløp, dog senest to år etter at permisjonen er begynt. Når det av særlige grunner finnes rimelig, kan pensjonskassens styre etter søknad fra medlemmet tillate slik innskottsbetaling selv om melding herom ikke er kommet inn før fristens utløp. Styret kan tillate innskottsbetaling også for lengre tid enn to år når særlige grunner taler for det. Etter søknad fra et medlem kan kassens styre i særlige tilfelle endre innskottsgrunnlaget i permisjonstiden.

§ 16. Et medlem regnes for å ha betalt innskott til pensjonskassen når det har fått utbetalt sin lønn med fradrag av pliktig innskott.

Den som utreder lønnen (arbeidsgiveren) er ansvarlig for at 28. juli de pliktige innskott blir trukket fra før lønnen utbetales. Medlemmer som etter bestemmelsene i § 15 tredje ledd betaler frivillig innskott, skal betale disse direkte til pensjonskassen innen de frister som kassens styre fastsetter.

Forfalt innskott kan inndrives ved utpanting. Etter forfall kan det kreves renter etter en rentefot som fastsettes av pensjonskassens styre.

§ 17. Innskottene for medlemmer som er statstjenestemenn, overføres til pensjonskassen samlet eller for enkelte forvaltningsgrener med beløp som beregnes av pensjonskassen for hver budsjetttermin. Er det beregnede beløp forskjellig fra det som forfaller i budsjettterminen, føres forskjellen opp i neste budsjett.

Ved tilsetting og lønnsendring overføres innskott til pensjonskassen for hele den kalendermåned hvori endringen fant sted, og av det nye grunnlag. Når et medlem fratrer eller dør, overføres ikke innskott for vedkommende måned. Ved permisjon uten lønn i kortere tid enn en måned, skal innskott overføres. Ved lengre permisjoner uten lønn forholdes med overføringen av innskott som om medlemmet var fratrådt ved permisjonens begynnelse og på ny tilsatt ved utløpet av permisjonstiden.

Kongen kan gi nærmere regler om beregningen og overføringen av permisjonsinnskottene.

§ 18. For medlemmer som ikke er statstjenestemenn, kan innskott avholdes samlet i statsbidrag til den forvaltningsgren som medlemmene hører under, eller kreves inn samlet fra den institusjon som utreder lønnen.

Ved beregningen og overføringen av innskottene til pensjonskassen får bestemmelsene i § 17 tilsvarende anvendelse.

Kap. 4. Tjenestetid.

§ 19. Som tjenestetid ved beregning av pensjon regnes den tid som innskott er betalt for. Brøkdel av et år mindre enn $\frac{1}{2}$ regnes ikke med. En større brøkdel regnes som et helt år.

Har et medlem en tid betalt innskott bare av en del av stillingens innskottsgrunnlag, regnes en tilsvarende del av innskottstiden som tjenestetid. Den som under pliktig militærtjeneste bare får utbetalt en del av lønnen for en sivil stilling, får dog ikke fradrag for dette i tjenestetiden. Ved fastsetting av alders- og familiepensjon får invalidpensjonist regnet også pensjonstiden som tjenestetid, med så stor del som svarer til invaliditetens grad til enhver tid.

Når en stilling besluttet innlemmet i pensjonskassen kan det bestemmes at det til tjenestetiden helt eller delvis skal legges den

28. juli. tid medlemmet har innehatt stillingen før innskottsbetalingen begynner. Som vilkår for dette kan settes at det etterbetales innskott med renter for hele eller for en del av tiden. På samme måte kan det bestemmes at også den tid medlemmet har innehatt andre stillinger, unntaksvis helt eller delvis skal regnes med.

Reglene i tredje ledd gjelder tilsvarende ved beregning av tjenestetid for innehavere av tidligere innlemmede stillinger.

For medlem som har fratrådt og som senere på nytt er tilsatt i en innlemmet stilling, skal tjenestetiden før fratreden regnes med, hvis enten tilbakebetaling av innskottene etter § 24 tredje ledd ikke har funnet sted, eller det tilbakebetalte beløp ved den nye tilsettingen igjen betales inn til pensjonskassen med renter etter en rentefot som fastsettes av kassens styre. Styret kan sette frist for framsetting av krav om innbetaling av det tilbakebetalte beløp og for innbetalingen.

§ 20. Når et medlem som har innehatt en innlemmet stilling som ikke er beregnet på å være hovedervert, går over i en innlemmet stilling som er hovedervert, bestemmer pensjonskassens styre under omsyn til forholdet mellom innskottsgrunnlagene for de to stillinger, hvor stor del av tjenestetiden i den første stilling skal regnes med.

Kap. 5. Alderspensjon. Tilbakebetaling av innskott.

§ 21. Et medlem får alderspensjon når han fratrer sin stilling ved eller etter den aldersgrense som gjelder for stillingen. Er det ikke fastsatt noen aldersgrense, skal den være 70 år for menn og 65 år for kvinner.

Fratrer et medlem tidligst tre år før aldersgrensen, får han alderspensjon såfremt summen av hans tjenestetid og alder er minst 85 år.

§ 22. Grunnlaget for beregning av pensjon (pensjonsgrunnlaget) er medlemmets innskottsgrunnlag når han fratrer stillingen.

Når et medlem er gått over fra en stilling med høyere til en med lavere innskottsgrunnlag eller når grunnlaget for hans stilling er gått ned uten at dette skyldes en alminnelig lønnsregulering, skal pensjonen forhøyes. Forhøyelsen skal svare til pensjonen av forskjellen mellom innskottsgrunnlagene og regnet etter den tid medlemmet har hatt de høyere innskottsgrunnlag.

§ 23. Det årlige beløp av en alderspensjon beregnes slik:

- a) Har medlemmet en tjenestetid av 30 år eller mer, får han full alderspensjon. Denne skal være 66 pst. av pensjonsgrunnlaget.

b) Har medlemmet en tjenestetid på mindre enn 30 år, skal han 28. juli ha en avkortet alderspensjon som utgjør så mange tredevtedeler Nr. 26. av full pensjon som han har tjenesteår.

Har medlemmet barn under 18 år, skal alderspensjonen øke med 10 pst. for hvert barn. Alderspensjonen med barnetillegg må i alt ikke være mer enn 80 pst. av pensjonsgrunnlaget.

§ 24. Fratrer et medlem sin stilling med minst 10 års tjenestetid, men uten rett til straks å få pensjon etter denne lov, har han rett til oppsatt alderspensjon fra den aldersgrense som gjelder for stillingen, dog tidligst fra hans fylte 65. år. Den oppsatte alderspensjon skal utgjøre så mange tredevtedeler av full pensjon som han har tjenesteår, men ikke mer enn full pensjon etter § 23. Pensjonskassens styre kan når særlige grunner foreligger bestemme at en oppsatt pensjon skal begynne å løpe fra et tidligere tidspunkt enn bestemt i første punktum, dog tidligst fra det tidspunkt tjenestemannen ellers kunne ha fratrådt med rett til alderspensjon etter § 21, 2 dersom den pensjonsberettigede ved fratreden hadde en sum av alder og tjenestetid på minst 85 år. Alderspensjonen blir i tilfelle å utbetale livsvarig med reduserte beløp som fastsettes av kassen og som forsikringsteknisk svarer til de ureducerte beløp og de høyere opprinnelige aldersgrenser. Enke- og barnepensjoner etter personer som har fått utbetalt pensjon etter ovennevnte bestemmelse blir å regne i forhold til den oppsatte pensjon medlemmet ordinært var berettiget til.

Når et medlem fratrer sin stilling, enten fordi den inndras eller etter oppsigning uten egen skyld og han hverken har rett til straks å få alderspensjon etter § 21, eller med hjemmel av annen bestemmelse har krav på å beholde sin lønn, kan pensjonskassens styre tilstå ham vartpenger hvis det antas at det vil være umulig eller falle vanskelig for ham å skaffe seg et tilfredsstillende erverv. Vartpenger kan tilstås med inntil et årlig beløp som svarer til full alderspensjon etter § 23, punkt a og skal fastsettes for minst ett og høyst tre år om gangen.

Et medlem som fratrer sin stilling uten rett til pensjon etter denne lov, skal få tilbake seks tiendedeler av de innskott han har gjort, uten renter, hvis han ikke får vartpenger eller beholder sin lønn helt eller delvis. Tilbakebetaling finner ikke sted hvis medlemmet innen tre måneder etter fratreden går over til ny innlemmet stilling. Pensjonskassen kan holde tilbake hva medlemmet ved avskjeden måtte skyldte det offentlige eller noen annen i hvis tjeneste han var innskottspliktig.

§ 25. Ved beregning av pensjon for et medlem som innehar mer enn én innlemmet stilling samtidig og fratrer dem til forskjellig tid,

28. juli. skal pensjonen for hver stilling som fratres, regnes av pensjons-
Nr. 26. grunnlag og tjenestetid for vedkommende stilling. Det samlede pensjonsgrunnlag til enhver tid må dog ikke overstige maksimumsgrunnlaget etter § 14.

Er summen av grunnlagene større enn dette maksimum og tjenestetiden i stillingene forskjellige og i en av dem mindre enn 30 år, skal det grunnlagsbeløp som overstiger maksimum, anses å falle på stillingen med kortest tjenestetid fra den tid pensjonen regnes av maksimumsgrunnlaget.

Har et medlem rett til straks begynnende pensjon for en eller flere stillinger og oppsatt pensjon for en annen stilling, skal beregningen av pensjon for de førstnevnte stillinger skje uten omsyn til den sistnevnte. Når den oppsatte pensjon skal begynne å løpe, beregnes den samlede pensjon for samtlige stillinger etter reglene i første og annet ledd.

§ 26. Alderspensjonen etter § 21 løper fra den første dag medlemmet ikke oppebærer lønn, og etter § 24 første ledd fra den dag medlemmet når aldersgrensen, dog tidligst fra hans 65. år. Pensjonen løper til og med månedsdagen etter medlemmets død.

Løpende egenpensjon eller retten til oppsatt pensjon opphører dersom medlemmet påny blir medlem av Pensjonskassen. Er innskottsgrunnlaget i den nye stilling mindre enn i den fratrådte stilling, kan Pensjonskassens styre bestemme at en del av pensjonen skal fortsette å løpe, i særlige tilfelle hele pensjonen. Ved endelig fratreden beregnes en ny pensjon etter grunnlaget i den siste stilling og den samlede tjenestetid. Er grunnlaget i den siste stilling også ved avskjeden fra denne mindre enn grunnlaget i den fratrådte stilling, kommer § 22, annet ledd, til anvendelse.

Kap. 6. Invalidpensjon.

§ 27. Et medlem skal inntil det når aldersgrensen, ha invalidpensjon når han fratrer sin stilling på grunn av sykdom eller skade og derfor av pensjonskassens styre antas udyktig til å utføre sine tjenesteplikter.

Invalidpensjon kan under samme forutsetninger tilstås et medlem som på grunn av svekket helbred har permisjon fra sin stilling uten lønn etter at han i det siste år har hatt permisjon i minst 3 måneder på grunn av samme sykdom eller skade. Har han avkortet lønn, kan det tilstås ham en forholdsmessig avkortet invalidpensjon. Bestemmelsene i dette ledd gjelder også permittert medlem og medlem som har vartpenger etter § 24 annet ledd.

Rett til invalidpensjon inntreffer ikke når medlemmet selv forsettlig er skyld i at han er blitt udyktig til å utføre sin tjeneste,

eller når udyktigheten inntreffer innen to år etter tilsettingen og skyldes en sykdom eller svakelighet som medlemmet led av da han ble tilsatt, og som det må antas at han da kjente til. 28. juli. Nr. 26.

Krav om invalidpensjon må settes fram innen ett år etter at medlemmet er fratrådt eller har fått permisjon fra sin stilling uten lønn eller med avkortet lønn. Når særlige grunner gjør det rimelig, kan pensjonskassens styre etter søknad fra medlemmet tilstå invalidpensjon selv om krav herom ikke er satt fram innen fristens utløp.

En invalidpensjonist som når aldersgrensen for sin stilling, skal ha alderspensjon etter bestemmelsene i kapitel 5.

§ 28. Invalidpensjon beregnes og utbetales i samsvar med reglene i kapitel 4 og 5 etter pensjonsgrunnlaget på det tidspunkt invalidpensjonen skal begynne å løpe og den tjenestetid som medlemmet ville ha fått om han var blitt stående i sin stilling til aldersgrensen.

Invalidpensjonen kan avkortes eller helt falle bort selv om medlemmet er udyktig til tjeneste i sin stilling, dersom han antas å kunne skaffe seg annet høvelig arbeid. Størrelsen av den avkortede invalidpensjon fastsettes av pensjonskassens styre etter invaliditetens art og grad. Uavkortet invalidpensjon kan dog tilstås for en tid av inntil to år fra pensjonen begynte å løpe.

For en tid av inntil to år kan invalidpensjonen forhøyes inntil pensjonsgrunnlaget med fradrag av innskott, når kassens styre finner at medlemmet ved ny opplæring kan antas å bli i stand til å skaffe seg annet høvelig arbeid.

§ 29. Finner pensjonskassens styre det godtgjort at invaliditeten skyldes skade eller sykdom som er en umiddelbar følge av usedvanlig påkjenning eller ulykkestilfelle i tjenesten, skal pensjonen uansett tjenestetiden være lik full alderspensjon etter § 23 punkt a. Ellers gjelder bestemmelsene i § 28.

§ 30. Spørsmålet om fortsatt invalidpensjon kan til enhver tid tas opp til ny behandling.

§ 31. Når et medlem gjør krav på invalidpensjon, plikter han å la seg undersøke av lege etter pensjonskassens bestemmelse. Legeerklæring avgis etter et skjema som fastsettes av styret.

Pensjonskassen betaler utgiftene ved undersøkelsen.

Den som oppebærer invalidpensjon, plikter å skaffe ny legeerklæring etter reglene i første og annet ledd, dersom pensjonskassen forlanger det. Har pensjonisten selv krevd ny behandling etter § 30, kan pensjonskassens styre bestemme at han selv skal betale omkostningene ved legeundersøkelsen.

Pensjonskassen kan når det gjelder spørsmål om første gangs bevilgning av invalidpensjon eller spørsmål om fortsatt invalidpen-

28. juli. sjon kreve at medlemmet eller pensjonisten legger seg inn på syke-
 Nr. 26. hus til undersøkelse. Kassen betaler utgiftene ved oppholdet og
 reise til og fra sykehuset, dersom disse ikke dekkes av trygdekassen.

Kap. 7. Familiepensjon.

§ 32. Når et mannlig medlem dør, skal enken ha enkepensjon. Pensjonen skal være 60 pst. av den alderspensjon mannen hadde, eller ville ha fått om han med uforandret grunnlag hadde stått i tjenesten til aldersgrensen.

Finner pensjonskassens styre det godtgjort at medlemmets død skyldes skade eller sykdom som er en umiddelbar følge av usedvanlig påkjenning eller ulykkestilfelle i tjenesten, skal enkepensjonen uten omsyn til tjenestetiden være 60 pst. av full alderspensjon.

Pensjonen skal for enke etter medlem med rett til oppsatt pensjon være 60 pst. av den oppsatte pensjon.

Når dødsformodningsdom er avsagt eller ekteskapet er oppløst ved dom fordi mannen er forsvunnet, regnes hustruen lik med enke. Inntil dom foreligger, kan pensjonskassens styre når det finner grunn til det, tilstå hustruen hel eller delvis enkepensjon.

§ 33. Rett til enkepensjon inntreffer ikke:

- a) når medlemmet er død innen to år etter tilsettingen eller etter at ekteskapet er inngått, og dødsfallet skyldes sykdom som han led av ved tilsettingen eller vigselen og som en av ektefellene da antas å ha kjent til,
- b) når ekteskapet er inngått etter at medlemmet har fylt 60 år,
- c) når ekteskapet er inngått etter at medlemmet fratrådte sin stilling eller er permittert med invalidpensjon.

Når særlige grunner taler for det, kan pensjonskassens styre tilstå hel eller delvis pensjon i disse tilfelle.

§ 34. Enkepensjonen løper fra mannens dødsdag til og med månedsdagen etter enkens død.

Løpende enkepensjon opphører når enken inngår nytt ekteskap, men den begynner å løpe igjen dersom det nye ekteskap oppløses ved mannens død eller ved skilsmisse. Har hun rett til enkepensjon av en offentlig pensjonskasse også etter den siste mann, utbetales bare den største av pensjonene. Departementet avgjør hvilke pensjonskasser som skal regnes som offentlige.

Når en enkepensjon er opphørt å løpe fordi enken har inngått nytt ekteskap, kan pensjonskassens styre bestemme at hun skal få sin pensjon helt eller delvis tilbake dersom mannen på grunn av forhold som er inntrådt etter at ekteskapet er inngått, har mistet ervervsevnen og ektefellene ikke har tilstrekkelige eksistensmidler.

§ 35. Barnepensjon betales når et medlem etterlater seg barn 28. juli. under 18 år, herunder også adoptivbarn. Pensjonskassens styre kan Nr. 26. gi pensjon også til pleiebarn.

Pensjonskassens styre kan tilstå et barn pensjon til det er fylt 21 år til fortsettelse eller avslutning av utdanning som er påbegynt før forsørgeren døde, så fremt barnet ikke forsørger seg selv og ikke har midler til det.

Pensjonen betales til utløpet av den måned hvori barnet når den fastsatte alder. Dør barnet før det når denne alder, betales pensjonen til og med månedsdagen etter dets død.

Bestemmelsene i § 32 siste ledd får tilsvarende anvendelse på barnepensjon.

§ 36. Barnepensjon regnes av den alderspensjon som i § 32 er lagt til grunn for enkepensjonen, og skal for ett pensjonsberettiget barn være 20 pst. av alderspensjonen, for to barn 30 pst., for tre barn 37,5 pst., for fire barn 45 pst. og for fem eller flere barn 50 pst. av alderspensjonen. Når begge foreldre er døde, skal pensjonen for ett barn være 50 pst. av alderspensjonen, for to barn 70 pst., for tre barn 80 pst., for 4 barn 90 pst. og for fem eller flere barn 100 pst. av alderspensjonen. Det samme gjelder når et ugift medlem etterlater seg adoptivbarn. Medlemmets enke (enkemann) regnes som mor (far) i forhold til adoptivbarn og stebarn som fortsetter å være under hennes (hans) omsorg. Er noen av dem ikke under hennes (hans) omsorg, beregnes pensjonen for disse barn som om begge foreldre var døde.

Pensjonskassens styre kan forhøye barnepensjonen utover satsene i første ledd når den av barnets foreldre som lever, ikke har enke- eller enkemannspensjon eller bare oppebærer en del av pensjonen.

Har adoptivbarn pensjon også etter sin virkelige far eller mor, bortfaller den minste av pensjonene.

Barnepensjoner anses ytt med like stort beløp til hvert barn.

§ 37. Barn hvis foreldre ikke har inngått ekteskap med hverandre, og som ved medlemmets død ikke var under dets omsorg, skal som barnepensjon ha 12,5 pst. av det som alderspensjonen utgjør, uansett at pensjonen etter § 36 beregnes fullt ut for de andre barn. Er begge foreldre døde, fordobles beløpet. Vilåret for barnepensjon er at farskapet er fastslått på lovbestemt måte.

§ 38. Barn etter foreldre som begge var medlemmer av pensjonskassen, skal når begge foreldre er døde ha barnepensjon regnet etter reglene i § 36 annet ledd særskilt for hver av de stillinger foreldrene hadde. Bestemmelsene om maksimumsgrunnlag i § 25 får tilsvarende anvendelse.

28. juli. § 39. Rett til barnepensjon inntreffer ikke:

- Nr. 26. a) for barn som er født i ekteskap, dersom ekteskapet er inngått etter at medlemmet er fratrådt den stilling som er grunnlaget for pensjonsretten.
- b) for adoptivbarn, dersom adopsjonen har funnet sted etter fratredden eller mindre enn ett år før fratredden, dersom adopsjonsforholdet var opphørt før medlemmets død eller dersom medlemmet er død innen to år etter adopsjonen og dødsfallet skyldes sykdom som han led av ved adopsjonen og som det må antas at han da kjente til,
- c) for barn som er født utenfor ekteskap, dersom det er født etter at medlemmet har fratrådt stillingen.

Når særlige grunner taler for det, kan pensjonskassens styre tilstå hel eller delvis pensjon i disse tilfelle.

§ 40. Når et kvinnelig medlem dør, skal enkemannen i samsvar med reglene i §§ 32—34 ha enkemannspensjon dersom pensjonskassens styre finner det godtgjort at mannen ble forsørget av henne. Redusert pensjon kan gis når han ble delvis forsørget av henne.

Pensjonen avkortes eller faller helt bort dersom enkemannen antas å kunne skaffe seg høvelig arbeid.

Kap. 8. Forskjellige bestemmelser.

§ 41. Pensjonskassens årlige utgifter utredes av medlemmenes innskott og avkastningen av pensjonskassens fond med det nødvendige tilskott av staten.

Pensjonskassens fond skal opprettholdes med det beløp som pensjonsfondene for Statens Pensjonskasse, Pensjonskassen for Statens Tjenestemenn og Den Norske Enkekasse tilsammen utgjør ved denne lovs ikrafttreden.

§ 42. Dersom Stortinget forhøyer statstjenestemennenes regulativmessige lønninger, eller bevilger dyrtids-, krise-, regulerings- eller andre tilsvarende tillegg til disse skal spørsmålet om å bevilge tillegg til pensjonene legges fram for Stortinget. Bestemmelsen gjelder tilsvarende dersom tilleggene settes ned eller faller bort.

Dersom Stortinget setter ned statstjenestemennenes regulativmessige lønn slik at noen egenpensjon som er beregnet på grunnlag av den tidligere gjeldende høyere lønn blir større enn 80 pst. av den fratrådte stillings nye høyeste pensjonsgrunnlag, kan slike pensjoner ved vedtak av Stortinget settes ned til 80 pst. av det nye pensjonsgrunnlag.

Foregående ledd gjelder tilsvarende for enke- og barnepensjoner. Nedsetting skjer i samme forhold som mannens pensjon ville bli satt ned.

Stortinget kan fastsette tilsvarende tillegg til og endringer i pensjonene også for andre som har pensjon etter denne lov. 28. juli.
Nr. 26.

§ 43. Rettigheter og plikter etter denne lov kan endres ved senere lov for dem som er blitt medlemmer av Statens Pensjonskasse etter 23. april 1937. Det samme gjelder bestemmelser om aldersgrenser.

De bestemmelser om innskott og pensjonsrettigheter som er gitt i denne lov eller blir truffet i medhold av den, kan tas opp til revisjon og regulering i det tilfelle at pensjonskassens medlemmer også måtte bli pålagt plikt til å tre inn som medlemmer av en eventuell folkeforsikring eller bli berettiget til alminnelig folkepensjon (folketrygd).

§ 44. Pensjon etter denne lov skal reduseres med invalidrente eller livrente som pensjonisten får etter noen annen lov, dersom pensjonen og renten er gitt for samme skade og renten er erstatning for ulykke som har rammet medlemmet. Det skal dog ikke gjøres fradrag for tilleggsytelser (forsørgingstillegg til hustru, hjelpeløshetsbidrag og lignende) som ikke ytes etter denne lov.

Institusjoner som betaler lovbestemt invalidrente eller livrente til et medlem av kassen eller dets etterlatte, plikter å melde dette til kassen.

§ 45. Pensjoner etter denne lov avrundes til nærmeste antall hele kroner pr. måned.

Ved en pensjonists død blir den restpensjon som tilkommer ham, å utbetale enten til skifteretten eller til gjenlevende ektefelle eller en annen av de etterlatte etter pensjonskassens bestemmelse.

§ 46. Når et medlem av pensjonskassen inngår ekteskap, eller når ekteskapet oppløses ved død eller skilsmisse, plikter medlemmet, den gjenlevende ektefelle eller i tilfelle vergen å sende melding om det til pensjonskassen.

Medlemmet eller vergen plikter også å gi de meldinger, attester og opplysninger som pensjonskassen ellers forlanger. Dette gjelder også et medlems ektefelle og livsarvinger eller i tilfelle vergen og den som utbetaler lønn til medlemmet.

Unnlatelse av å etterkomme disse plikter straffes med bøter.

§ 47. Med samtykke av departementet kan pensjonskassens styre treffe overenskomst med en annen pensjonsinnretning eller en kommune om overføring av medlemmer og pensjonister. I overenskomsten bestemmes i hvilken utstrekning de overførte medlemmer skal få tidligere tjenestetid regnet med.

På samme måte kan overenskomst treffes om fastsetting av innskottsgrunnlag og om beregning av pensjon dersom et medlem av Statens Pensjonskasse også går inn under en annen pensjonsinnretning.

28. juli. § 48. Alle offentlige og kommunale oppbørselsbetjenter eller
Nr. 26. kasser plikter, etter nærmere bestemmelser av Kongen eller den han gir fullmakt, uten godtgjøring av pensjonskassen å holde tilbake og innbetale innskott til kassen samt å foreta pensjonsutbetalinger for den. Samme plikt til uten godtgjøring å holde tilbake og innbetale innskott har også andre som betaler lønn til et medlem av pensjonskassen.

Av forfalne innskott, som ikke innbetales i rett tid, kan pensjonskassen kreve renter etter en rentefot som fastsettes av kassens styre.

Alle offentlige og kommunale myndigheter og andre institusjoner som innskottspliktige medlemmer hører under, plikter å sende inn til pensjonskassen meldinger og innberetninger om kassens medlemmer i den utstrekning det bestemmes av Kongen eller den han gir fullmakt.

- Overtredelse av disse bestemmelser straffes med bøter.
§ 49.

1. Denne lov gjelder for dem som ved lovens ikrafttreden var blitt medlemmer av Statens Pensjonskasse og som da ikke var blitt pensjonister — herunder også de som har rett til oppsatt alderspensjon. Dog skal bestemmelsen i lov om Statens Pensjonskasse av 28. juli 1921 § 12, 1 b gjelde for dem som ved nærværende lovs ikrafttreden ikke har over 10 år igjen til aldersgrensen.

Den hittil gjeldende lovgivning om rettigheter og plikter overfor Statens Pensjonskasse skal gjelde for dem som er blitt medlemmer før 23. april 1937 og som innen en frist som fastsettes av Statens Pensjonskasse skriftlig erklærer at de ikke godtar nærværende lov.

2. Denne lov gjelder også for dem som er blitt pensjonister mellom 1. juli 1946 og lovens ikrafttreden — herunder de som i dette tidsrom har fått oppsatt alderspensjon.

Den hittil gjeldende lovgivning om rettigheter og plikter overfor Statens Pensjonskasse skal gjelde for dem som er blitt pensjonister før 1. juli 1946. Dog gjelder nærværende lovs §§ 23, 28 første punktum, 32, 35, 36 og 37 også for disse pensjonister.

3. De nærmere regler om gjennomføring av disse bestemmelser gis av departementet.

§ 50. Denne lov trer i kraft 1. august 1949. Dog får de bestemmelser som er nevnt i § 49 nr. 2, 2. ledd, siste punktum, virkning fra 1. juli 1949.

Fra 1. august 1949 oppheves lov om Statens Pensjonskasse av 28. juli 1921 med unntak av § 24 nr. 4 og 5, § 25 og § 28. Videre oppheves fra samme tid lov av 28. februar 1947 om beregning av

pensjon til tjenestemenn som fratrer tjenesten i tida 1. juli 1946 28. juli. og til det nye lønnsregulativ trer i kraft og midlertidig lov av 9. Nr. 26. juli 1948 om tillegg til lov om Statens Pensjonskasse av 28. juli 1921.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

Lov om Statsbanenes Pensjonskasse.

28. juli.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

Nr. 27.

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 26. juli 1949 som lyder så:

§ 1. Statsbanenes Pensjonskasse er en statsgarantert kasse til dekning av de pensjoner som etter denne lov skal utbetales av kassen.

§ 2. Statsbanenes Pensjonskasse hører administrativt under det departement som Kongen bestemmer. Kassen ledes av et styre som oppnevnes på den måte Kongen bestemmer. I styret skal kassens medlemmer være representert etter forslag fra de tjenestemanns-organisasjoner som departementet bestemmer.

Kongen fastsetter instruks for styret og nærmere regler om forvaltningen av fondsmidlene.

§ 3. Statsbanenes Pensjonskasse overtar de eiendeler og forpliktelser som Hovedbanens Pensjonskasse har.

§ 4. Vedtak som styret treffer etter denne lov og som gjelder medlemmenes og pensjonistenes rettigheter og plikter kan ankes inn for departementet av den som vedtaket går imot.

§ 5. Et medlem plikter å betale et innskott til pensjonskassen på 6 % av innskottsgrunnlaget. I tillegg hertil blir et innskott som svarer til $\frac{2}{3}$ av medlemmets innskott å utrede av Statsbanene.

§ 6. Ved fastsettingen av innskottsgrunnlaget legges til grunn den faste lønn (regulativlønnen), medregnet opptjente alderstillegg, pengegodtgjøring som trer istedenfor naturalytelse og personlige tillegg som er fastsatt av Stortinget eller som pensjonskassens styre bestemmer skal tas med. Alminnelige faste tillegg til regulativlønnen av varig art tas med dersom det bestemmes av Stortinget. Naturalytelser tas med når det ikke gjøres fradrag i regulativlønnen for slike ytelser. Av timepenger blir innskott å beregne etter et beløp

28. juli. som fastsettes av pensjonskassens styre for vedkommende tjenestenummer 27. mannsgroupe.

Postgodtgjøring som Statsbanene betaler sine tjenestemenn for bestyrelsen av poståpnerier som er overtatt av Statsbanene regnes med i innskottsgrunnlaget etter bestemmelser som fastsettes av Kassens styre.

Derimot tas ikke med tillegg som ytes for tjenestegjøring i visse deler av landet eller utlandet (stedstillegg) eller godtgjøring for utgifter som er forbundet med stillingen, f. eks. kontorholdsgodtgjøring, tellepenger og bekledningsgodtgjøring.

Verdien av naturalytelser og av inntekter som er undergitt tilfeldige endringer, fastsettes skjønnsmessig av pensjonskassens styre.

§ 7. De nærmere regler om beregningen og overføringen av pensjonsinnskott fastsettes av departementet.

§ 8. For Statsbanenes Pensjonskasse gjelder bestemmelsene i loven om Statens Pensjonskasse §§ 5—10, 13—16, 18—40 og 42—48 med de endringer som følger av at Statsbanenes Pensjonskasse trer istedenfor Statens Pensjonskasse.

§ 9. Pensjonskassens årlige utgifter utredes av medlemmenes og Statsbanenes innskott og avkastningen av pensjonskassens fond med det nødvendige tilskott av staten. Pensjonskassens fond skal opprettholdes med minst det beløp som pensjonsfondene for Statsbanenes Pensjonskasse og Hovedbanens Pensjonskasse tilsammen utgjør ved denne lovs ikrafttreden.

§ 10. Tjenestemann som er tilsatt i stilling som er eller blir innlemmet i Statsbanenes Pensjonskasse, skal gå av ved den aldersgrense som er fastsatt for stillingen.

1. Aldersgrensen er:

- a) 70 år for menn og 65 år for kvinner i alle stillinger for hvilke det ikke av Kongen er eller blir fastsatt en lavere aldersgrense.
- b) 68 år for overingeniører ved jernbaneanleggenes distrikter, ingeniører av lavere grad enn overingeniører, samt inspektører og lokomotivmestere, oppsynsmenn, verksmestere og verkstedsformenn.

2. Lov om aldersgrenser for offentlige tjenestemenn av 14. mai 1917 § 4 får tilsvarende anvendelse for jernbanens tjenestemenn. § 11.

1. Denne lov gjelder for dem som ved lovens ikrafttreden var blitt medlemmer av Statsbanenes Pensjonskasse og som da ikke var blitt pensjonister — herunder også de som har rett til oppsatt alderspensjon. Dog skal bestemmelsen i vedtekter for Statsbanenes Pensjonskasse av 19. juni 1923 § 4, 1 b gjelde for dem

som ved nærværende lovs ikrafttreden ikke har over 10 år igjen til aldersgrensen. 28. juli.
Nr. 27.

De hittil gjeldende bestemmelser om rettigheter og plikter overfor Statsbanenes Pensjonskasse skal gjelde for dem som er blitt medlemmer før 23. april 1937 og som innen en frist som fastsettes av Statsbanenes Pensjonskasse skriftlig erklærer at de ikke godtar nærværende lov.

2. Denne lov gjelder også for dem som er blitt pensjonister mellom 1. juli 1946 og lovens ikrafttreden — herunder de som i dette tidsrom har fått oppsatt alderspensjon.

De hittil gjeldende bestemmelser om rettigheter og plikter overfor Statsbanenes Pensjonskasse skal gjelde for dem som er blitt pensjonister før 1. juli 1946. Dog gjelder §§ 23, 28 første punktum, 32, 35, 36 og 37 i loven om Statens Pensjonskasse også for disse pensjonister.

3. De nærmere regler om gjennomføring av disse bestemmelser gis av departementet.

§ 12. Denne lov trer i kraft 1. august 1949. Dog får de bestemmelser som er nevnt i § 11 nr. 2, 2. ledd, siste punktum, virkning fra 1. juli 1949.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 28. juli 1949.

HAAKON

(L. S.)

Halvard M. Lange

Leif Østern

Kongelig resolusjon.

28. juli.

I. Konesesjonsgrensene etter skogkonesesjonsloven av 18. september 1909 og jordkonesesjonsloven av 10. desember 1920 nedsettes — i medhold av samme lovers paragrafer henholdsvis 5 og 4 — slik:

Etter skogkonesesjonslovens § 2, § 3, første ledd, og § 4 til 0, etter jordkonesesjonslovens § 1, første ledd, til 0, og etter § 1, tredje ledd, til 100 dekar
for Rødens herred, Østfold fylke.

II. Kongelig resolusjon av 21. juli 1911 om nedsettelse av skogkonesesjonsgrensen for samme herred oppheves.

III. Denne resolusjon trer i kraft straks.

Kongelig resolusjon.

28. juli.

I medhold av §§ 65—66 i lov av 22. juni 1928 om ordning av visse jordspørsmål, pålegges enhver interessert i forhold til den

28. juli. nytte han har av tiltaket å bidra til sams sauesanking i nedenfor nevnte beitestrekninger i Beiarn herred i Nordland fylke.

Sone I. Grensen begynner på nordsiden av Beiarfjorden ved Juldagen og følger vesentlig herredsgrensen til Valnesvatnet, og følger bredden av Valnesvatnet til Isvik og derfra til Sagvatnet og følger Eggesvikdalen til Beiarfjorden.

Sone II. Beiteområdet begynner i vika utenom Agnes til Sandvastind, derfra til Lurfjeltindsvatnet. Derfra følger den herredsgrensen til Granlihaugen, og derfra til Reinhornheia og fra denne til Djupdalen ved Storoksvatnet, fortsetter sørover langs Gamdalsfjell til Lillepost ved Tollåen. Tollåen danner skille mellom sone 2 og 3.

Sone III. Fra Tollåen ved Lillepost går grensen vestover over Vuomavarre til Magdatindsvatnet, derfra i sørlig retning til Steinåvatnet, og derfra i rett linje til Stornesfossen i Beiardalen (Beiar-elven).

Sone IV. På vestsiden av Beiardalen går grensen fra Storfossen til Stormyrloftene og videre over Gråtådsfjell til Svartoksen i Gråtådalen.

Sone V. På vestsiden av Gråtådalen går grensen fra Svartoksen i høyde med snaufjellet ved Gråtådalen over Kvalvashaugen til øverst i Fjøsdaalen. Her danner Fjøsdaalen og Eiteråga den naturlige grense til Beiarelva.

Sone VI. På nordsiden går grensen fra Eiteråga langs Aglenåga til øverst i Aglendaalen, derfra rundt Høgtinden opp gjennom Arstaddalen til Staupåvatnet til øverst i Kolvdisdalen og derfra til nedre kant av Arstadvatnet. Derfra danner Arstadåga den naturlige grense til Beiarelva.

Sone VII. Grensen går fra Neveråga ved utløpet i Arstadåga og følger Neveråga til Store Neverågvatnet, derfra går grensen til øvre Grønnåsvatn, derfra i vest over Kjellingfjellet til øverst i Kjellingdalen og følger Kjellingdalen til Beiarfjorden.

28. juli. **Skriv** frå Forsyningsdepartementet.

I medhald av § 65 i brannlova frå 15. august 1908 fastset departementet at lova skal gjelde for fylgjande strok i Balestrand herad, Sogn og Fjordane fylke, innanfor desse grensene:

Balestrand sokn. Vestgrensa går frå Esefjorden langs merket mellom Hans Nesheim og Anders Strand sine eigedomar. Vidare i bein line over riksvegen og Bjørn Geithus sin eigedom i utmarka, i alt 55 m frå sjøen til nedsett merkepel. Herfra i rett line i sudaustleg retning over eigedomen til Bjørn Geithus, 190 m,

til nedsett merkepel. Frå dette punkt går så grensa i bein line i sud-vestleg retning til Sjøtunsgrovi, 930 m til nedsett pel på Hans M. Bale sin eigedom. Herfrå i bein line i sudleg retning til Fjærestadgrovi ved Einar Fjærestad sitt hus og vidare mot aust langs Fjærestadgrovi til sjøen. Mot aust er Sognefjorden grense og mot nord Esefjorden.

Fjærland sokn. Grensa i sud går frå Bolettasteinen langs bygdevegen sud for A. T. Mundal sitt stovehus og til sjøen. I vest går grensa i rett line frå Bolettasteinen til Kobbasteinen og vidare i rett line til Steinkyrkja og derfrå i rett line til Laberg. I nord går grensa langs Sigurd Raunehaug sin eigedom (nordgrensa av denne) til sjøen.

I medhald av § 67 i den ovannemnde lova godkjenner departementet vedtak av heradstyret i møte 7. juni 1949 om denne tilleggsfyresegna til § 15 i brannlova for Balestrand:

Skorsteinspiper, loddpiper, anbringarar og trekte røyr skal verta feid ein gong um hausten og ein gong ut på vinteren og elles som det måtte verta fastsett av brannstyret.

Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

28. juli.

I henhold til § 67 i lov om brannvesenet av 15. august 1908 stadfester departementet vedtak av Rakkestad bygningskommunestyre, Østfold fylke, i møte 20. juni 1949 om tilleggsbestemmelse til brannlovens § 15 sålydende:

Skorsteinspiper, loddpiper, anbringere og trukne rør skal feies en gang i månedene fra og med juni til og med september og 2 ganger i de andre måneder, ialt 3 ganger årlig.

Piper i fabrikker, bakerier, røkerier og lignende bedrifter, hvor det på grunn av brennematerialets art eller fyringen er mer enn alminnelig sotdannelse, feies 5 ganger årlig.

Utgeber: Statsrådsekretær Leif Østern.

